

Lord
genaamd
De groote

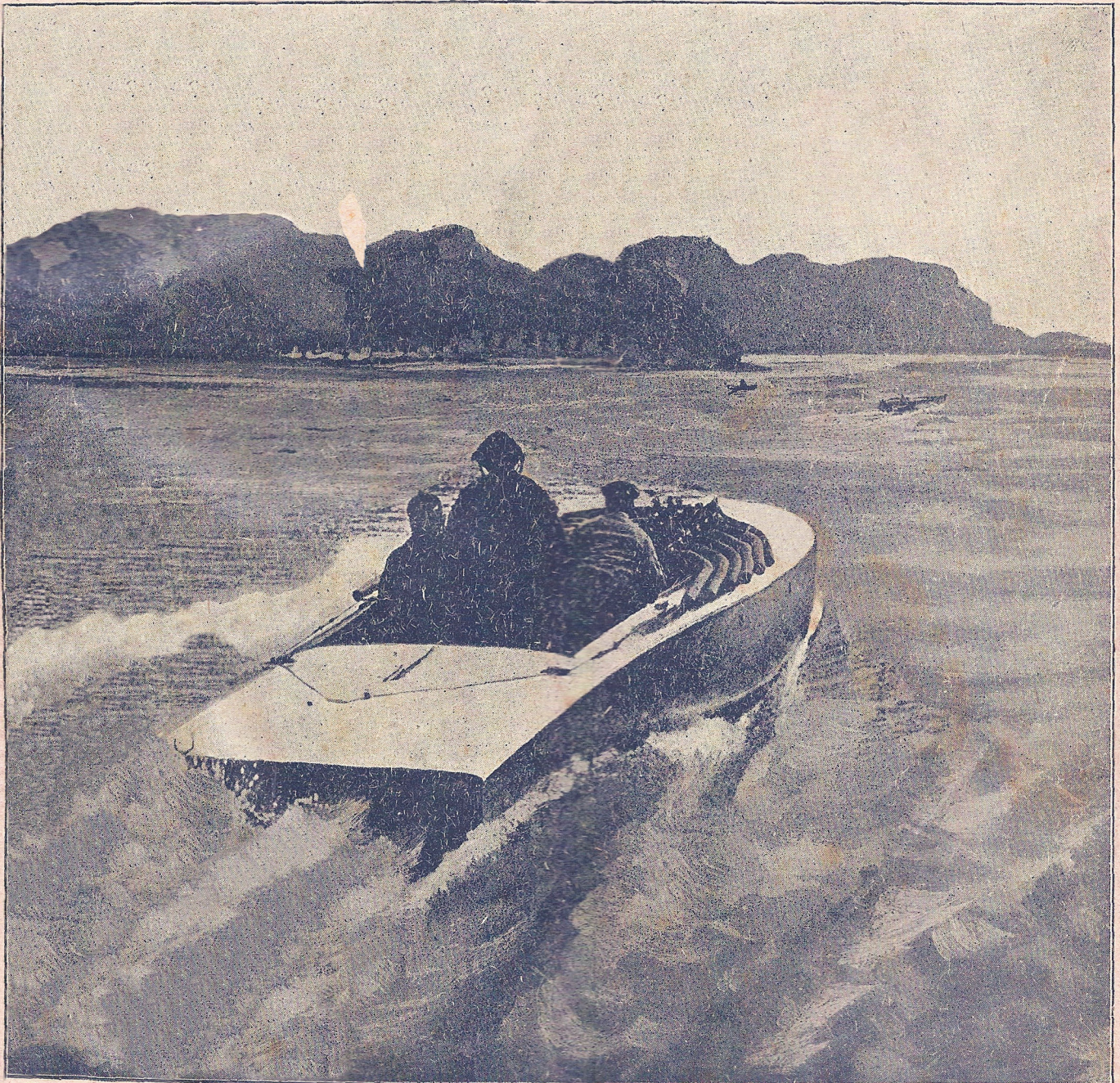

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 285

Een duistere Moordzaak.

22½ Cents
45 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK- EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 - AMSTERDAM
Alleenvertegenwoordiger voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

EEN DUISTERE MOORDZAAK.

HOOFDSTUK I.

Een boekenliefhebber.

Het was op een fraaien morgen in het midden van den zomer, toen een man in een eenvoudig costuum, met de handen in de zakken langs Londonwall slenterde, een zijstraat van Moorgate's Pavement.

Hij had blijkbaar niets om handen, want hij bleef herhaaldelijk stilstaan voor een van de vele winkels, welke deze straat rijk is.

Het was een rijzig man, met een scherp geteekend gelaat, waarin twee grijze oogen schitterden.

Wie hem echter tegenkwam, zooals hij daar langzaam voortschuifelde in zijn bijna armoedig costuum, zou hem misschien onverschillig voorbij zijn geloopt.

En hij zou waarschijnlijk ongelooft glimlachend het hoofd hebben geschud, als iemand hem zou hebben medegedeeld, dat deze man niemand anders was dan John Raffles, de Groote Onbekende, de gentleman-inbreker, naar wien de Londensche politie reeds geruimen tijd zocht, zonder er tot dusverre in te kunnen slagen hem te vatten, ofschoon zij de bekwaamste en schranderste leden van haar corps op hem had afgezonden, en dat reeds sedert enige jaren, en met geen ander resultaat dan dat de heer Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van politie, zich reeds verscheidene malen had blootgesteld aan de spotternijen der Londenaren, die hem vroegen, bij

Raffles No. 285

monde van de groote bladen of John Raffles soms een sage was, een geestverschijning, een spooksel.

Maar de heer Baxter wist wel beter. Hij wist dat Raffles leefde, dat hij een wezen was van vleesch en been, want reeds had hij eenige malen van aangezicht tot aangezicht met hem gestaan en ditzelfde was het geval geweest met James Sullivan, den knapsten detective, waarover Scotland Yard beschikte.

John Raffles had moeilijk zelf kunnen zeggen, wat hij daar op dit oogenblik deed.

Hij was 's morgens zeer vroeg wakker geworden, zooals meermalen het geval was, en hij had, gehoor gevende aan een zijner ingevingen, welke hij zelden weerstond, zijn fraai huis aan de Regentstreet verlaten, gestoken in een afgedragen costuum.

Zonder eenig bepaald doel was hij voortgelopen, nu eens in diep gepeins verzonken, dan weder alles wat zich aan hem voordeed met scherp blik opnemend, zoodat het hem nooit meer zou ontgaan.

Zoo was hij van de Regentstreet langs het Strand naar het Victoria Embankment geloopt, hetwelk hij gevolgd had tot aan de Black Friars Bridge.

Daarop was hij Lud Gate Hill, in Cheapside overgestoken en ten slotte beland in een der drukste buurten van het oostelijke centrum der stad.

Hij stond nu stil voor een grooten boekwinkel, en keek met afwezig blik naar de tallooze rijen boeken, die daar waren uitgesteld.

Toen dwaalden zijn blikken af naar het binnenste van den grooten winkel, waar eenige bedienden bezig waren, nieuwe zoowel als oude boeken in een zeer groote kist te pakken.

Hij wilde reeds verder gaan, toen zijn aandacht getrokken werd, door een klein boekje, op welks omslag de naam van den Indischen dichter Rabindhranath Tagore stond.

Blijkbaar was er juist een nieuwe bundel van den geniale Indiër uitgekomen.

Raffles trad binnen en ging op de toonbank toe, waar een andere bediende hem aanstonds te woord stond.

Hij vroeg het boekje ter inzage, bladerde er even in en legde het terzijde.

Maar hij was een groot boekenliefhebber, en als hij eenmaal in een boekwinkel verzeild was geraakt, dan verliet hij hem niet zoo spoedig weer.

Hier en daar nam hij een boek op, sloeg de bladzijden om en las nu en dan een klein stukje.

Intusschen bleven de bedienden achter zijn rug druk aan het pakken, en ten slotte werd de aandacht van Raffles door hun heen en weer geloop en hun uitroepen van ongeduld getrokken.

— Gaat gij verhuizen? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij zich tot den bediende wendde, die hem te woord had gestaan.

— Neen, mijnheer, antwoordde deze beleefd, wij zijn hier bijna reeds een eeuw gevestigd, en ik geloof niet, dat de patroon er aan denkt, dit huis te verlaten, waar zijn overgrootvader reeds in boeken handelde!

— Ik vraag het maar, omdat ik hier zoo ijverig zie pakken!

— O, dat is een zending voor een groot boekenliefhebber!

— Zijn al die boeken voor één persoon? riep Raffles verbaasd uit. Ik geloof, dat er voor een klein vermogen in die kist gepakt wordt.

— Dat wordt het ook, mijnheer. Er komt voor ongeveer 170 pond boeken in die kist. Maar onze klant kan het wel missen — hij is zoo rijk, dat hij zelf niet weet hoeveel hij bezit. Waar zal ik deze boeken laten bezorgen, mijnheer?

Raffles wilde antwoorden, dat zij naar zijn huis in de Regentstreet gebracht moesten worden, maar hij

bedacht zich, en verzocht den bediende ze in te pakken, daar hij ze zelf wel zou medenemen.

Hij wierp een blik op de kist, die langzamerhand met boeken gevuld raakte, en vroeg toen nieuwsgierig:

— Bevindt de boekenliefhebber zich onder mijn stadgenooten, als ik vragen mag?

— Neen, mijnheer. Hij is een Schot. Hij woont in het uiterste Noorden van Schotland, in Wick!

— Lieve hemel! Daar is geen land meer achter! riep Raffles uit. Kan men die plaats met een trein bereiken?

— Het is het eindpunt van de lijn, mijnheer!

— En hoe heet die rijkard wel?

— Zijn naam is MacCormman. Hij is verzot op boeken en hij komt op geregelde tijden hier om zijn voorraad van nieuwe, zoowel als zeer oude boeken aan te vullen. Soms is hij vergezeld van zijn jonge, schoone vrouw, maar meestal is hij alleen. Hij komt menigmaal in zijn auto.

— En gaan deze boeken nog heden naar het barre Noorden? vroeg Raffles lachend.

— Neen — morgenochtend pas. Er moeten nog eenige boeken bij, welke wij bij de Boekcentrale besteld hebben, en die pas vanavond bezorgd kunnen worden, te laat voor den nachttrein.

— Nu, er zal heel wat tijd mee verloopen, vóór mijnheer MacCormman al deze boeken heeft uitgelezen.

De winkelbediende barstte in lachen uit, maar trok aanstonds een ernstig gezicht, toen zijn nieuwe klant hem vragend en eenigszins ongeduldig aanzag, en zeide toen op gedempten toon:

— Ik geloof niet, dat mijnheer MacCormman van iedere honderd boeken, welke hij bezit, er meer dan één gelezen heeft! Hij wil ze alleen maar in huis hebben — hoe meer hoe liever! Hij zegt, dat hij ongeveer zeventienduizend boeken heeft en zijn bibliothecaris, die wel eens met hem mee komt en die werkelijk een zeer kundig man is, moet alle nieuwe boeken doorlezen, en evenzeer alle oude, en hem dan mededeelen wat hem belangwekkend voorkomt. Mijnheer MacCormman leest het liefst wetenschappelijke werken, welke hij misschien niet geheel en al begrijpt, en voorts reisbeschrijvingen, waarop hij letterlijk verzot is. Romans echter ziet hij nooit in, want hij beweert altijd, dat het menschelijk leven een roman is, waarbij alle verdichtselen geheel en al in het niet vallen.

— Misschien heeft hij daar niet zoo'n groot ongelijk aan, hernam Raffles half vóór zich heen.

Hij nam het pakje boeken aan, hetwelk de winkel-

bediende hem toestak, en liep langzaam naar de deur, na te hebben betaald en den bediende met een hoofdknik te hebben gegroet.

Op den drempel draaide hij zich nog eens om, om een blik op de kist met boeken te werpen, die thans bijna tot aan den rand gevuld was.

Toen zeide hij hoofdschuddend:

— Het zal onmogelijk zijn, die zware vracht te verplaatsen!

— O, zij blijft hier in den winkel staan, antwoordde de winkelbediende schouderophalend. De mannen van den besteldienst komen haar halen, en van het overige hebben wij ons niets aan te trekken! Het gewicht valt trouwens mee, want zulk een kist vol boeken weegt nog geen honderd kilo.

— Dan wensch ik mijnheer MacComman met zijn honderd kilo boeken geluk! riep Raffles lachend uit, en daarop verliet hij voorgoed den winkel.

Vóór den boekenwinkel stond hij een oogenblik stil, wierp een blik op het adres van den boekhandelaar, hetwelk was afgedrukt op het papier, waarin zijn boeken waren gepakt, en sprong toen op een autobus, die hem tot dicht in de buurt van Pall Mall bracht.

Daar sprong hij van het voertuig, liep snel de Regentstreet in, en trad zijn huis binnen door de kleine tuinpoort, welke op een stille zijstraat uitkwam.

Hij liep recht door naar de bibliotheek waar hij zijn trouwen vriend Charly Brand wist aan te treffen.

Inderdaad zat de jonge man voor het groote raam, dat op den tuin uitzag, en hij was bezig met het bijhouden van zijn register vol dagbladknipsels, waarop hij terecht trotsch was, want herhaaldelijk had deze verzameling Raffles geholpen bij het op touw zetten van een zijner ondernemingen.

Charly wendde het hoofd om, toen hij de deur hoorde open gaan en stond op om Raffles te verwelkomen.

— Waar ben je toch in 's hemelsnaam den geheelen morgen geweest? riep hij op verwijtenden toon. Ik heb alleen moeten ontbijten, en ik kon mij niet begripen waar je was.

Raffles schudde het hoofd en zeide ironisch:

— Hoewel ik geen kindermeisje heb meegenomen, ben ik toch veilig door het gewoel van Londen geraakt, mijn jongen! Je ongerustheid vleit me, maar ze was volkomen overbodig. De zaak is, dat ik zeer vroeg wakker werd, den slaap niet meer kon vatten en daarop een koud bad heb genomen, gedurende welke opfrisching het niet zeer oorspronkelijke plan bij mij ont-

stond, om een wandeling te gaan maken. Bevalt je deze verklaring?

— Je spot weer! hernam Charly op zachten toon. Je weet wel, dat ik mij nooit goed in je afwezigheid kan schikken en je leven is er nu eenmaal niet na om gerust te kunnen zijn als je eensklaps het huis verlaat!

— Ik ontken niet, dat mijn leven een weinig onregelmatig is! ging Raffles koeltjes voort. Ik betwijfel echter, of er nog gelegenheid voor mij is om er verandering in te brengen!

— Misschien toch wel! zeide Charly bijna duisterend.

Raffles bleef met wijd uitgespreide beenen vlak vóór Charly staan en keek hem met groote oogen aan.

Toen liet hij een kort lachje hooren, en zeide op scherpen toon:

— Ik hoop toch niet dat je last van gewetensknagingen krijgt? Het is in lang niet gebeurd, dat je mij mijn beroep verweet en ik hoop ook, dat het niet spoedig opnieuw zal gebeuren.

— Ik verwijt het je niet, Edward — ik ken je grootmoedigheid, ik weet wat er in de binnenste omgaat, telkens wanneer je het schreeuwende onrecht ziet, hetwelk iederen dag opnieuw zich aan ons voordoet, maar toch — ik wenschte wel dat je dat onrecht op andere wijze trachtte goed te maken.

Raffles haalde de schouders op, en er verscheen een harde trek op zijn mannelijk gelaat.

— Ik zie geen anderen weg, zeide hij kortaf. Ik ben nog niet rijk genoeg. Ik wil nog veel meer hebben. En dan nog — zelfs al zou ik vere millioenen vergaard hebben — wat hielp het dan nog, om alle ellende te lenigen, die ik om mij heen zie? Maar wat ik kan doen — dat wil ik doen — en des te erger voor de woekeraars, de rijke leegloopers, de spelers, de oorlogswinstmakers en al het volkje dat daar leeft van het zweef van den arbeider!

Charly maakte geen tegenwerpingen meer.

Hij zuchtte even en nam opnieuw voor zijn plakboek plaats.

Maar na een oogenblik wendde hij zich weder naar Raffles om en vroeg, op het pakje boeken wijzend:

— Boodschappen gedaan?

— Een paar boeken gekocht, Charly.

Raffles liep met groote passen het vertrek op en neder, toen hij dit antwoord gaf en blijkbaar was hij in gedachten verzonken.

Plotseling bleef hij weder voor Charly stilstaan en vroeg:

- Heb je bij toeval een spoorwegboekje hier liggen?
- Er staat er een in de kast! Wat wil je weten?
- Ik wil weten hoe lang de reis per spoor van Londen naar Wick duurt.
- Wick? Is dat niet een stad heel in het noorden

van Schotland? Wat wil je daar in 's hemelsnaam gaan uitvoeren?

— Een bezoek brengen aan een boekenliefhebber, dien ik ken.

HOOFDSTUK II.

De Boekenkist.

Het was ongeveer tien uur in den avond van den volgenden dag, toen de trein het station van Wick in het Schotsche Graafschap Caithness binnen reed.

De reizigers stapten uit, en haastten zich naar den uitgang, en aanstonds bestormden de kruiers de goederenswagens, ten einde het vrachtgoed uit te laden.

Daaronder bevond zich een groote withouten kist, waarop met zwarte letters was geschilderd:

„Mr. J. MAC CORNMAN
Highstreet 24
Wick, Scotland.”

De winkelbediende had zich blijkbaar niet vergist in het gewicht van den inhoud, want er waren twee sterke mannen voor noodig, om de kist te vertillen en op een kar te laden.

Zoodra deze was volgeladen, verliet zij het station, ten einde deze ijlgoederen nog te kunnen afleveren.

Het was reeds bij half twaalf toen de vrachtwagen eindelijk stilstond voor een zeer groot huis, in een der fraaiste wijken van de kleine stad gelegen en dat aan drie zijden door een vrij grooten tuin omgeven was.

Een der mannen, die de kar vergezelden, trok aan de schel, waarop de breedte deur geopend werd door een bediende in een kostbare livrei, die niet zonder eenige verwondering keek naar het voertuig, dat voor het hek stilstond.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij korzelig.

— Een zending boeken uit Londen, mijnheer, antwoordde de beambte, terwijl hij zijn boek te voorschijn haalde en het met een potlood aan den bediende toestak.

— Wees zoo goed, uw meester daar even te laten teekenen of het zelf te doen.

— En moet dat vrachtje vannacht nog binnengebracht worden? vroeg de bediende op brommenden toon.

— Het is immers ijlgoed. Dacht gij, dat wij het soms weer mee terug zouden nemen, wij verlangen ook naar ons bed en dit is het laatste stuk.

— Is het zwaar?

— Ja, heel zwaar. Wij zijn echter met ons tweeën en zullen de kist wel even naar binnen dragen.

— Wacht hier dan even, ik zal mijnheer waarschuwen.

De bediende verdween met het register, en keerde even later terug met een man van omstreeks 45 jaar, lang en mager, en met een bijna geheel kaal hoofd.

Hij keek even naar de kar, en zeide toen:

— Het is goed, Henry. Laat de mannen de kist naar de bibliotheek dragen.

Reeds hadden de kruiers de kist aangevat bij de sterke ijzeren hengsels en haar langs twee glijboomen op het trottoir laten zakken.

Niet dan met moeite droegen zij haar het huis binnen, waarbij de bediende hun den weg wees.

Gelukkig behoefden zij geen trap te beklimmen,

want de bibliotheek, een zeer ruime zaal, die met vier ramen op den grooten achtertuin uitzag, bevond zich gelijkvloers.

De beide kruiers droegen de kist tot dicht bij een van de geweldig groote boekenkasten, die drie van de vier muren bijna geheel bedekten en wischten zich daarop het zweet van het voorhoofd.

John Mac Cornman die hen gevolgd was, haalde zijn beurs uit zijn zak, en gaf hun ieder een geldstuk.

Daarop zette hij zijn naam in het register, na nog een blik op de boekenkist te hebben geworpen, en gaf het daarop weder aan een der mannen terug.

— Is er geen sleutel bij de kist? vroeg hij, toen de beide kruiers zich reeds weder naar de deur wendden om heen te gaan.

— Die is met een touwtje aan een der hengsels gebonden, mijnheer.

— Dan is alles in orde. Gij kunt wel gaan.

De twee kruiers tikten beleefd aan hun pet en verlieten de bibliotheek.

Even later ratelde de zware kar weder weg.

Mac Cornman bleef een oogenblik stil in het midden van de groote bibliotheekzaal staan, deed een paar stappen naar de kist toe, nam den sleutel in de hand, maar liet hem dadelijk weer los.

— Neen, het is nu veel te laat, zeide hij in zichzelf. Bovendien heeft Brass zich reeds ter ruste begeven, hij moet dat zelf morgen maar opknappen.

En met deze woorden verliet Mac Cornman de bibliotheek en trok de deur achter zich dicht.

Juist sloeg in een aangrenzend vertrek een pendule het middernachtelijk uur.

Het was zeer stil in het groote huis, en iedereen scheen zich ter ruste te hebben begeven.

Maar om een uur in den nacht weerklonk in de bibliotheekzaal een eigenaardig gerucht.

Het was als het krassen van een spijker over metaal.

Toen weerklonk een geluid, als een revolver maakt, waarvan het schot ketst — en toen ging het deksel van de boekenkist zeer langzaam open.....

Een donkere gedaante schéen zich uit het binnenste van de kist los te maken — en toen verhief zich een man recht overeind, die eerst zijn eene, vervolgens zijn andere been over den rand van de kist tilde en ze met een pijnlijk gezicht begon te wrijven.

Die man John Raffles!

— Ik geloof dat het oogenblik voor een kleine alleenpraak is aangebroken, juist zooals het op het tooneel gebeurt, bromde hij voor zich heen. Het mag dan mis-

schien een veilige weg zijn, om ergens binnen te dringen — een aangename weg is het zeker niet! Ik kan mij nu levendig voorstellen, hoe Hugo de Groot zich moet hebben gevoeld, toen hij met behulp van Maria van Reigersberg uit het slot Loevestein wist te ontsnappen! En deze Hollandsche geleerde behoefde geloof ik niet zoo lang in een kist te vertoeven als ik! Ik weet het niet, John Raffles — maar ik geloof dat dit de eerste en de laatste maal is geweest, dat je zulk een experiment onderneemt! En laten wij nu eens spoedig de plaatselijke gesteldheid opnemen!

Raffles keek om zich heen, en kon bij het flauwe licht dat door de vier ramen naar binnen drong, de voorwerpen in het vertrek tamelijk goed onderscheiden.

Zooals gezegd waren drie van de wanden bijna geheel bedekt met meterhooge boekenkasten, waar nog slechts weinig ruimte voorhanden was.

Dicht bij een der ramen stond een zeer zware tafel, waarop twee kostbare zilveren kandelabres geplaatst waren.

In het midden van het vertrek hing een electriche kroon.

Verder stonden er een viertal gemakkelijke leunstoelen, een paar rooktafels en een breede sofa, en tenslotte een groot Ministerbureau, hetwelk waarschijnlijk voor den bibliothecaris bestemd was.

— Het ziet er goed uit! bromde Raffles zachtjes voor zich heen. Inderdaad een bibliotheek van een schatrijk man! Maar hier is niets te halen — en daarom zullen wij onzen tocht eens verder voortzetten.

Hij richtte zijn onhoorbare schreden naar de deur, maar midden in het vertrek gekomen stond hij plotseling stil.

Zijn scherp gehoor had eenig gerucht opgevangen, waarvan hij den aard echter niet aanstonds herkende.

Maar zijn ongewisheid duurde niet lang.

Wat hij daar hoorde, waren schreden! En hij mocht er niet aan twijfelen — die schreden naderden langzaam en voorzichtig de deur van de bibliotheekzaal.

Raffles bedacht zich geen oogenblik.

Een snelle blik was voldoende om hem te doen inzien, dat hij zich nergens zou kunnen verbergen — tenzij in de kist, waarin hij de reis hierheen had gemaakt.

Onhoorbaar sloop hij er weder op toe, stapte over den rand en trok met een zucht het deksel weder dicht

— Het is niet heel aangenaam, bromde hij in zichzelf. Maar ik weet er niets anders op.

Nauwelijks had hij den sleutel van binnen weder in

het slot omgedraaid, of de deur van de bibliotheekzaal ging open en een zwak schijnsel verspreidde zich in het vertrek.

Raffles kon dit waarnemen, want in de voorzijde van de kist had hij een klein gat geboord.

Hij had er nu zijn oog voor gebracht en zag dat een vrouw in een witte peignoir gekleed, welke zij blijkbaar over haar nachtgewaad had aangetrokken, het vertrek binnentrad.

Zij kon ongeveer dertig jaar zijn, en zij mocht in waarheid schoon worden genoemd, met haar gitzwart haar, dat thans in twee dikke strengels over haar schouders viel, haar olijfkleurige tint, en haar groote, donkere oogen.

Zij had een kandelaar in de hand, waarin een brandende kaars en deze verlichtte nu het vertrek met haar flikkerend schijnsel.

De vrouw bleef een oogenblik op den drempel stilstaan als om te luisteren en sloot toen behoedzaam de deur weder.

Een oogenblik bleef zij staan met de kleine hand op den boezem gedrukt.

Toen liep zij naar de tafel en zette daarop den kandelaar neer.

Haar lichte muiltjes klepperden daarbij zachtjes op den houten parketvloer.

— Dat is hoogstwaarschijnlijk de vrouw des huizes! aldus zette Raffles zijn alleenspraak voort. Maar ik gaf een lief ding als ik wist wat zij op dit uur in den nacht hier komt uitvoeren! Zij zal toch wel niet zoo verlangend zijn om een of ander werk na te slaan, dat zij er haar nachtrust aan opoffert! Maar wat voor den duivel is dat nu? zoo viel hij zich zelf in de rede.

Zijn scherp gehoor had een geluid opgevangen, hetwelk hij maar al te vaak had gehoord, om er niet aanstonds den aard van te begrijpen — er werd een venster in het vertrek geopend.....

Toen leek het alsof er iets op den vloer neerviel.

Wat het was, kon Raffles niet zien, want het raam in kwestie bevond zich juist ter zijde van de boekenkist.

Maar spoedig genoeg zou hem de aard van dit laatste geluid duidelijk worden.

Want nu liet zich een zachte stem hooren, die hartschottelijk fluisterde:

— Ben je daar? O, wat heb ik naar je verlangd!

Het geluid van een kus klonk en daarop zeide een mannenstem op zachten toon:

— Ik kon niet eerder komen, lieveling. Ik moest nog zooveel in gereedheid brengen.

— Heb je me nog altijd lief?

— Ik aanbid je!

— Wanneer zal het zijn?

— Morgen! Ik heb alles in gereedheid gebracht. Heb je de juweelen?

— Ja, ik heb alles reeds ingepakt!

— Dan moet ik vannacht het geld nemen!

— Is dat noodig, Jack? Kunnen wij het niet zonder dat geld doen?

— Neen! Ik wil het hebben! Ik haat hem omdat hij je man is, en bovendien — hij is veel te rijk, en wij zullen veel geld noodig hebben, daar wij immers ver weg willen vluchten.

— Maar — als hij eens wakker werd?

— Dat zou des te erger voor hem zijn! klonk het dreigende antwoord.

HOOFDSTUK III.

De misdaad.

Raffles had met de grootste aandacht toegeluisterd, en bromde nu voor zich heen:

— Een rendez-vous of ik wil mijn hoofd kwijt zijn! Het heeft er althans alles van! Komaan, dat kan genoegelijk worden. Als ik moet afgaan op de beschrijvingen in de romans, dan duurt zulk een teeder onderhoud gemeenlijk eenige uren! Wel te verstaan — als er niets tusschenbeide komt. Er zal toch niets aan te doen zijn, John Raffles — je zult je ziel in lijdzaamheid moeten bezitten en wachten totdat deze dame haar overspelige neigingen geheel heeft uitgevierd! Ik meen echter zoiets vernomen te hebben van een berooving! De minnaar van mevrouw Cornman schijnt er dus wel wat erg vrijzinnige denkbeelden op na te houden! Hij wil niet alleen de vrouw — hij wil ook de brandkast! Het is een veeleischend heerschap. En ik vraag mij af, of ik misschien niet tusschenbeide zal moeten komen. Wie zou die man toch wel zijn?

Daar Raffles wel wist, dat hij zich op die vraag toch geen antwoord zou kunnen geven, bracht hij opnieuw zijn oog voor het gat in de kist, maar hij kon niet anders zien dan de flakkerende kaars op de tafel, en de beide zware zilveren kandellabres.

Er viel op dit oogenblik niet veel te hooren, want de beide minnenden voerden een van die zachtgefluiserde, teedere gesprekken, waarvan de woorden alleen voor hen zelve bestemd waren.

Maar eensklaps geschiedde er iets dat een geheele verandering in den toestand teweegbracht.

Er naderden opnieuw schreden, maar ditmaal zeer snel, als van iemand die zich driftig ergens heen begeeft.

De vrouw slaakte een zwakken kreet en toen zag Raffles eensklaps een hand te voorschijn komen, die naar een van de zilveren kandellaars greep en hem van de tafel nam.

Bijna op hetzelfde oogenblik ging de deur open en er trad een man in het vertrek, die in de eene hand een

electriche zaklantaarn, in de andere een revolver vasthield.

Het gelaat van dien man was bleek en vertrokken, en hij stond stil op den drempel.

Ook zonder hem ooit gezien te hebben, begreep Raffles aanstonds, wie deze man was — Mac Cornman, de schatrijke boekenliefhebber.

Hij staarde recht naar één punt van het vertrek en toen klonk zijn bevende stem:

— Wat doe je hier, Alice? Waarom slaap je niet? Waarom zie je zoo bleek?

Er kwam geen antwoord.

Mac Cornman kwam eenige passen in het vertrek, en toen zag Raffles, hoe zijn blikken afdwaalden naar het geopende raam.

— Waarom staat dat raam open? ging hij voort. Ik weet zeker, dat ik het vanavond zelf gesloten heb!

— Ik — ik heb het geopend, omdat het hier zoo warm is, John!

— Maar wat doe je hier? Waarom ben je hier gekomen? Ik hoorde eenig gerucht en dacht dat er inbrekers waren! Ik heb mij toch immers vergist?

— Natuurlijk heb je je vergist! klonk het op doffen toon, gevolgd door een zenuwachtig lachje. Ik kon den slaap niet vatten en daarom.....

— En daarom ging je twee trappen af, om hier in het holste van den nacht een boek te halen? vulde Mac Cornman den zin aan.

Er viel een diepe stilte na deze woorden.

De beide menschen schenen elkander volkomen te begripen en toch durfde geen van hen de waarheid zeggen.

Maar eensklaps hoorde Raffles een licht gerucht achter de kist, en dadelijk begreep hij dat de ander zich daarachter verborgen had.

Doch ook de bedrogen echtgenoot had het geluid gehoord.

Langzaam wendde hij het hoofd in de richting van

de kist en Raffles zag recht in een paar wraakzuchtige oogen en een gelaat, bleeker dan van een lijk.

Het volgende geschiedde zoo bliksemsnel, dat hij onmogelijk tusschenbeide kon komen, zelfs al had hij geweten wat er zou volgen.

MacCornman kwam een paar schreden vooruit, lichte zijn lantaarn op en slaakte een kreet als van een gewond dier.

— Ik wist het wel! Ellendeling! Mijn wantrouwen was dus gegrond! Maar bij God — je zult het boeten!

Hij hief de revolver op, maar het was zijn laatste beweging.....

Het volgende oogenblik zag Raffles hem achteruit wankelen, onder het slaken van een gesmoorden kreet, het gelaat met bloed overstroomd en met een gapende wond in het voorhoofd.

Te gelijk viel een zwaar voorwerp vlak voor de kist neer.

Het was de zilveren kandelaar.

De elektrische lantaarn waarvan de knop niet meer werd neergedrukt, was gedooft.

Het lichaam van MacCornman viel met een zwaren slag neer, met het gelaat voorover.

Toen zag Raffles een tweeden man verschijnen, maar hij zag hem slechts op den rug.....

Deze man bukte zich een oogenblik over het beweginglooze lichaam, richtte zich toen weder overeind, en snelde naar het raam.

Er werden daar bij het open venster nog eenige op heeschen toon gefluisterde woorden gewisseld — toen klonk het schuifelend geluid van een paar schoenen over hout — de vrouw ijde met de kaars in de hand naar de deur, luisterde even, opende haar voorzichtig — en was verdwenen.

En toen werd alles stil — doodstil.

Raffles was op de snelheid van het geheele bloedige tooneel, waarvan hij slechts een gedeelte had kunnen volgen, zoo verbijsterd, dat hij eenige oogenblikken als versuft in zijn kist gehurkt bleef zitten.

Hij verkeerde in twijfel aangaande den weg dien hij moest volgen.

Moest hij aanstonds te voorschijn komen, en het gehele huis alarmeeren?

Maar als hij dat deed, zou men hem dan niet aanstonds als den moordenaar arresteeren?

Ja natuurlijk zou men dat! Hij was een vreemdeling, hij was in een koffer het huis binnengeslopen. Hij was een inbreker — wie anders dan hij zou de daad hebben kunnen begaan en wie zou hem gelooven, als hij het

verhaal deed van wat hij hier zoeven gezien had?

Maar als hij bleef waar hij was, dan zou misschien de man daarginds, die daar zoo stil voorover lag in een bloedplas, doodbloeden, terwijl het wellicht nog mogelijk was hem te redden!

Mocht hij dat op zijn geweten laden?

Maar als men hem eens overviel, als die vrouw — die slechte vrouw, de bediende eens ging wekken?

Maar Raffles dacht hier niet langer over na.

Hij deed aanstonds wat hij zijn plicht achtte.

Hij stak den sleutel binnen in het slot, duwde het deksel open en stapte uit de kist.

Hij moest echter een grooten omweg maken, teneinde den donkerrooden plas te vermijden, die zich tot dicht bij de kist uitspreidde — het was bloed.

En deze plas werd nog steeds grooter.....

Raffles trad op het beweginglooze lichaam toe, en keerde het behoedzaam om.

Een enkele blik op het gelaat van Mac Cornman was voldoende om hem te doen zien, dat hier geen menschelijke hulp meer kon baten.

De slag was met vreeselijk gewicht aangekomen, en het vierkante voetstuk van den zwaren kandelaber had de hersenpan verbrijzeld.

De man hield de revolver nog krampachtig in zijn vuist geklemd, welke zijn leven niet had weten te beschermen.

De oogen staarden met een duisteren blik naar de zoldering, alsof zij nog het beeld van den gehaatten medeminnaar bewaarde.

Eenklaps werd Raffles in zijn overpeinzingen opgeschrikt.

Voor de derde maal in dien noodlottigen nacht hoorde hij voetstappen naderen.

— Neen, niet meer in die kist! mompelde hij in zichzelf. Zij is mij een gruwel geworden. Ik heb er meer dan genoeg van. Er rust een vloek op dit huis.

Hij snelde het vertrek door, was in een oogwenk bij het raam, klauterde over de vensterbank en ijde door den tuin naar den lagen muur die hem aan de achterzijde van het huis omringde.

In een ommezien was hij er over geklommen en bevond zich in veiligheid.

Een oogenblik stond hij zacht hijgend stil, met nog voor zijn oogen het gelaat van den dooden man, den afschuwelijken bloedplas, de verbrijzelde hersenpan, met het zwarte gat midden in het voorhoofd boven de beide doode oogen.

— Wat nu? mompelde hij zachtjes. Aanstonds

terug keeren? Mij dunkt dat ware het beste — in dat huis kan ik nu toch niets meer doen! Maar toch — ik wil den dag afwachten — ik wil weten; wie de moordenaar is geweest, wie de medeminnaar was van dien ongelukkigen Mac Cornman. Het is ellendig, dat ik hem slechts op den rug heb gezien — ik weet nu alleen, dat hij zwart glimmend haar had, dat in den nek was uitgeschoren zooals dat tegenwoordig bij veel mannen mode is — en dat is alles.

Hij had een jockey-pet uit zijn zijzak gehaald en zich deze op het hoofd gedrukt, en hij raadpleegde nu bij het licht van een lantaarn zijn horloge.

Het was kwart voor tweeën.

In drie kwartier had zich dus in dat huis dat daar nu zoo schijnbaar vredig temidden van het groen lag een vreeselijk drama afgespeeld.

Voorbijgangers waren er in deze kleine stad op dit uur van den nacht in het geheel niet meer.

Maar in de verte klonken de eentonige schreden van een surveilleerenden politieagent.

Een oogenblik dacht Raffles er aan den man te roepen en hem mede te deelen wat er zoeven gebeurd was, maar een seconde later zag hij het onzinnige van dit voornemen in.

De politieagent zou natuurlijk aanstonds vragen hoe

hij dat wist en het antwoord zou hem zelf in de grootste ongelegenheid brengen, zonder aan Mac Cornman het leven terug te kunnen geven.

En daarom besloot Raffles, zoo spoedig mogelijk een hotel op te zoeken en den volgenden dag weder naar Londen terug te keeren.

Maar toen hij den volgenden ochtend, bij het ontbijt in de kleine ongezellige eetzaal van het hotel, waar hij zijn intrek had genomen, een der plaatselijke bladen inzag, veranderde hij eensklaps van voornemens.

De bladen maakten melding van den moord in de Highstreet, en zij deelden tevens mede, dat de moordenaar zich reeds in arrest bevond.

Het was de dertigjarige bibliothecaris van Mac Cornman, Alex Cairnby geheeten.

Een der bladen had zelfs reeds een portret van hem, en allen bevatten een persoonsbeschrijving.

Alex Cairnby was lang en slank met lichtblond haar.....

En zie daar de reden, waarom Raffles niet naar Londen vertrok, maar aanstonds een telegram aan Charly Brand zond van den volgenden inhoud:

„Kom zoo spoedig mogelijk per auto naar Wick, hotel De Zwaan, en breng het noodige mede“.

HOOFDSTUK IV

Wie is de dader?

Charly Brand was er niet de man naar om een verzoek van John Raffles niet aanstonds op te volgen.

Hij ging met het telegram in de hand aanstonds naar Henderson, den reusachtigen chauffeur van Lord William Aberdeen, en liet het hem lezen.

Terwijl de brave kerel een der snelste auto's in gereedheid bracht, pakte Charly Brand zijn koffer.

Raffles had geseind, dat hij „het noodige“ moest medebrengen en de jongeman wist wel, wat hiermede bedoeld was — hij moest een aantal vermommingen in

den koffer pakken en medenemen.

Waarvoor deze eigenlijk moesten dienen, kon hij zich niet goed voorstellen, evenmin als hij trouwens op de hoogte was van de onderneming, welke Raffles daarginds in den uitersten uithoek van Schotland op touw had gezet.

Raffles had zijn toebereidselen ditmaal zeer snel moeten nemen, en weinig gelegenheid gehad om Charly Brand in het geheim te nemen.

Intusschen moest er daar te Wick blijkbaar het een

of ander geschied zijn, hetwelk zijn overkomst wenschelijk maakte.

Charly haastte zich dus zooveel hij kon, en reeds een half uur nadat hij het telegram ontving, was hij reisvaardig.

Voor zichzelf, zoowel als voor Raffles, had hij een dozijn complete vermommingen ingepakt — niet van die onzinnige tooneelvermommingen, waarvan zelfs iedere leek aanstonds ziet, dat zij de werkelijkheid slechts bij benadering weergeven, maar kleederen, pruiken en valsche baarden, zoo voortreffelijk nageemaakt, dat ook het scherpste oog ze niet van echte zou kunnen onderscheiden.

Henderson en Charly droegen den zwaren koffer naar de reisauto, en spoedig daarop snelde het voertuig in ijlende vaart Londen uit, en den breeden straatweg naar Belfort op.

Er was afgesproken, dat de beide mannen om beurten aan het stuur zouden zitten, en dat was wel noodig, want in rechte lijn gemeten, bedraagt de afstand van Londen tot Wick, ruim 750 Kilometer en deze weg werd met nogmaals 200 Kilometer verlengd, bij het volgen van de straatwegen.

Daar de auto met een gemiddelde snelheid van 80 Kilometer liep, moest men er dus op rekenen, minstens 12 uren onder weg te zijn, zonder daarbij den tijd te rekenen, noodig voor de maaltijden en voor het aanvullen van den benzinevoorraad.

Het was dan ook reeds bij half elf in den avond toen de toerauto eindelijk stilhiel voor het hotel De Zwaan in de Schotsche havenplaats, en twee geheel grijs bestoven mannen daaruit stapten.

Daar zij volstrekt niet wisten, onder welken naam Raffles zich in het vreemdelingen-register had laten inschrijven, besloten zij rustig te wachten, daar zij wel begrepen, dat de aankomst van een auto voor het hotel wel aanstonds bericht zou worden.

Het duurde dan ook geen vijf minuten of Raffles verscheen lachend aan de deur van het hotel en liep op de auto toe.

Hij drukte Charly krachtig de hand, knikte Henderson vriendelijk toe en zeide toen op zachten toon:

— Je hebt hard gereden, nietwaar? Ik ben blij dat je zoo spoedig gekomen bent.

— Wij hebben ons best gedaan, Edward, maar de wegen zijn hier en daar miserabel en geheel vernield door het drukke berijden met de zware legerauto's, anders had Henderson zeker heel wat harder kunnen

rijden. Er is toch hoop ik niets gevaarlijks aan de hand?

— Mij persoonlijk dreigt in het geheel geen gevaar Charly, en ik heb je dan ook slechts laten komen, om mij behulpzaam te zijn bij de oplossing van een lastig raadsel.

— Staat het in betrekking met je onderneming hier?

— Niet rechtstreeks, maar toch zeker zijdelings! Laten wij echter niet hier blijven staan. Je zult wel vermoed zijn, ik zal je alles mededeelen op mijn kamer, en dan moet je mij je oordeel eens zeggen. Henderson, je kunt de auto gaan stallen, je avondmaal nuttigen en je dan ter ruste begeven. Ik denk je morgen wel noodig te zullen hebben.

Terwijl Henderson ging zorgen voor de auto, welke hij behandelde met een liefde als een moeder voor haar kind gevoelt, nam Raffles Charly onder den arm, en geleidde hem naar zijn kamer, waar reeds een smakelijk souper stond aangericht.

Zoodra Charly zich van het stof van de reis gereinigd had, in zijn eigen logeerkamer, welke Raffles van te voren voor hem besteld had en daarna aan de welvoorzene tafel had plaats genomen, begon Raffles:

— Ik heb hier gezegd, dat je een handelsvriend van mij was en ik zelf ga hier door voor een lakenhandelaar uit Birmingham, die hier handelsrelaties komt aanknoopen.

— Zou je niet eens beginnen met te vertellen wat je hier eigenlijk bent komen doen?

— Natuurlijk zal ik dat! Ik kwam hier, mijn jongen, om een schatrijken inwoner van deze stad van een deel zijner rijkdommen te ontlasten. Zijn naam is Mac Cornman.

Raffles had zijn stem tot een zacht gefluister laten dalen, terwijl hij deze laatste woorden sprak.

— En — is je dat gelukt?

— Het is op een volmaakt fiasco uitgelopen.

— Groote hemel — je bent toch niet overvallen?

— Neen — ik ben het huis uitgegaan, zonder iets mede te nemen.

— Maar hoe ben je het huis kunnen binnendringen, zonder vooraf een nauwkeurige studie te maken, zooals je toch vooraf gewoon bent?

— Door in een boekenkist te kruipen, Charly, die door een Londenschen boekhandelaar naar Mac Cornman verzonden was.

— Wat zeg je daar? In een boekenkist? Hoe kwam je daar dan in? Waar was die kist? Waar zijn de boe-

ken gebleven? Hoe komt het dat je onderweg niet gestikt bent? Hoe ben je er weer uitgeklimmen?

— Een menigte vragen, Charly, welke ik je aanstonds zal beantwoorden. Bij den boekhandelaar in kwestie vernam ik toevallig, dat er een kist vol boeken naar Mac Cornman zou worden gezonden den volgenden ochtend. De winkelbediende die haar pakte, zeide mij, dat de man schatrijk was, en een soort boekenmaniak. Mijn besluit was dus aanstonds genomen. Ik bekeek de kist eens, en zag dat zij met gemak mijn persoontje zou kunnen bevatten. Ik wist ook, dat zij niet meer verplaatst zou worden, drong des nachts in den boekhandel binnen, haalde alle boeken uit de kist, na haar te hebben geopend met een sleutel, zooals ik er een aantal vond liggen in een lade van de toonbank, en die blijkbaar allen gelijk aan elkaar waren en kroop er zelf in!

— Maar de boeken, Edward — de boeken?

— De boeken heb ik netjes weer allen op hun plaats gezet op de planken waar ze vandaan waren genomen!

— Dat zal een heel werkje geweest zijn!

— Dat was het, maar ik had toch niets om handen en was blij, dat ik mij den tijd een weinig kon verdrijven, tot de dag zou aanbreken.

— Maar heb je je daar binnen in niet verschrikkelijk verveeld?

— O neen, dat viel verbazend mee, ik had natuurlijk mijn electrische zaklantaarn bij mij en wat vroolijke lectuur. Natuurlijk had ik ook voor een goeden voedselvoorraad gezorgd, benevens voor een windkussen, waarop ik mijn moede hoofd zou kunnen neerleggen, als de slaap mij dreigde te overmannen.

— Maar de lucht — hoe kwam je aan lucht?

— Dat vraagstuk is minder ingewikkeld dan het lijkt, Charly. Ik verschafte mij lucht door een gat in de kist te boren. Je zult mij toestemmen, dat die oplossing vrij eenvoudig is.

— Maar je liep toch altijd kans, dat de kist midden op den dag zou worden bezorgd en aanstonds openge maakt?

— Neen, die kans liep ik niet. Ik wist heel goed, dat de kist met boeken als ijlgood verzonden, met den vroegsten trein pas 's avonds laat te Wick zou aankomen, en dan onmiddellijk zou worden afgeleverd.

Charly had nu en dan hoofdschuddend toegeluis terd, en zeide nu:

— Zulk een vreemde manier heb je nog nooit toegepast, om ergens binnen te treden! En toch is de onderneming nog mislukt, zooals je zegt!

— Totaal, Charly.

— Maar hoe kwam dat dan? Is de kist soms toch dadelijk door den ongeduldigen ontvanger geopend en heb je de vlucht moeten nemen?

— Ik heb wel de vlucht moeten nemen, Charly, maar toen was MacCornman reeds dood.

— Dood? herhaalde Charly verschrikt.

— Ja — vermoord!

— Groote God! Terwijl je daar in huis was?

— Zooals je zegt. Ik was er bij tegenwoordig!

— En heb je dan die vreeselijke misdaad niet kunnen beletten?

— Neen. Het was veel te laat. Ik wist niet wat er zou geschieden. Ik zat in mijn kist, waarvan het deksel gesloten was, en de moordenaar was daar achter verscholen. Hij stond eensklaps op en sloeg den anderen neer met een zwaren, zilveren kandelaar voor ik tuschenbeide kon komen. Alles geschiedde zoo snel, dat de moordenaar reeds verdwenen was lang voor dat ik goed en wel besepte wat er was voorgevallen.

— Maar je hebt hem dan toch aanstonds bij de politie aangegeven? riep Charly uit.

— Neen Charly. Ten eerste weet ik niet wie de moordenaar is, want ik heb hem slechts op den rug gezien en al was dat niet het geval, dan zou het toch van mijn kant zeer gewaagd zijn geweest, als ik mij in verbinding had gesteld met de politie. Hoogstens had ik haar dan per brief kunnen mededeelen, wat ik had bijgewoond. Maar zooals ik je zeg — door het kleine kijkgat voor aan de kist heb ik niets anders gezien dan den rug van den man met den kandelaar.

— De moordenaar loopt dus nog op vrije voeten?

— Dat is te zeggen — de politie heeft iemand gearresteerd, dien zij voor den moordenaar houdt. En nu is het wel mogelijk, dat zij den verkeerde beet heeft. Hieb heb je de ochtendbladen, die hier vanmorgen zijn verschenen, de moordenaar zou de bibliothecaris van MacCornman zijn, een zekere Alex Cairnby, en hij wordt beschreven als een nog jonge man met blond har. Welnu, ik had er een eed op willen doen, dat de man, die MacCornman neersloeg, ravenzwart was.

— Is de kans geheel en al buitengesloten, dat Cairnby een pruik droeg?

Raffles antwoordde niet aanstonds, maar keek Charly strak aan.

Daarop mompelde hij iets binnensmonds en vervolgde toen op luideren toon:

— Ik wil het niet tegenspreken. Ik weet het niet — maar ik geloof het ook niet!

— Maar wat was het motief van den moord?

— Minnensijd en daarenboven roofzucht! De man wilde met zijn vrouw vluchten. Zij hadden daartoe reeds alle voorbereidselen getroffen en zij waren voornemens zich van zooveel mogelijk geld van den bedrogen echtgenoot meester te maken. In de bladen staat trouwens, zooals dat in onze kiesche vaderlandsche pers steeds geschiedt, dat het van algemeene bekendheid was, dat Alex Cairnby op mevrouw Alice MacCornman verliefd was.

— Zie je wel? Dan is hij het toch stellig wel geweest!

— Daarvan ben ik nog lang niet overtuigd, Charly. Want niet alleen had de man dan een pruik moeten dragen, maar hij zou ook van voornaam veranderd moeten zijn, want ik heb duidelijk gehoord, dat zijn minnares hem eenmaal met den naam Jack aansprak. En de bibliothecaris heet Alex.

— Ja, dat is zeker iets anders! En toch zou ik wel eens willen weten wie het dan anders zou kunnen geweest zijn! Want hij was dan toch haar minnaar!

— Hemel, Charly, wat loop je nu hard van stal! een man op een vrouw verliefd is, wil toch niet aanstonds zeggen, dat hij haar minnaar is?

— Daar heb je wel gelijk aan! zeide Charly beschaamd. Maar zij? Staat er niets in de bladen over haar gevoelens jegens Cairnby?

— Neen. En als er iets was, of als er zelfs maar een schijn van schaduw eener kans geweest was, dan kun je er zeker van zijn, dat het ook in de bladen had gestaan.

Charly liet zich achterover in een stoel vallen.

— Dan geef ik het op! zeide hij. Vertel mij nu maar liever eerst wat jij gedaan hebt, toen de misdaad gepleegd was.

— Ik heb mij gehaast dat vervloekte huis te verlaten, en ben door den tuin gesneld, over een muur geklommen en heen gegaan.

— Had je je van tevoren overtuigd, dat die MacCornman dood was?

— Ja. De man, die den slag toebracht, moet over geweldige lichaamskracht beschikt hebben, want de hersenpan was ingedeukt als een leege eierschaal, en de dood moet bijna onmiddellijk zijn ingetreden.

— Had hij in het geheel niet getracht zich te verdedigen?

— Ja, maar hij was een paar seconden te laat. Hij had een revolver in de hand, maar vóór hij den trekker had kunnen overhalen, was hij neergeveld.

— Hoe kwam hij eigenlijk in dat vertrek?

— Zijn vrouw en de onbekende hadden daar een rendez-vous en bespraken de laatste maatregelen voor hun vlucht en voor de berooving. Zij zouden den volgenden dag samen zijn heengegaan. Maar de man moet eenig gerucht gehoord hebben en kwam naar beneden met een elektrische zaklantaarn in de hand. Toen maakte de minnaar, die zich achter mijn kist verscholen had, eenig leven, de echtgenoot hoorde het en de rest weet je nu!

— Welk een vreeselijk avontuur, Edward!

Een oogenblik bleef het stil in het vertrek.

Onder het spreken hadden de beide vrienden hun maaltijd beëindigd.

Zij staken nu hun sigaret op en volgden met de oogen de rookwolkjes, die naar de zoldering opstegen.

Toen begon Charly weder:

— Die vrouw — die Alice MacCornman — is er dus bij geweest?

— Ja, van begin tot einde. Zij liet den moordenaar door het openstaande raam van den tuin ontvluchten.

— Maar zij zelf? Zij is toch zeker ook gevlucht?

— Neen. Zij is nog hier. Dat verbaast je? Mij niet zoo bijzonder. Een vrouw is bijzonder sluw, meestal sluwer dan wij mannen, althans in dergelijke dingen. Zij heeft natuurlijk wel begrepen, dat zij zich aan het grootste gevaar zou blootstellen, als zij zelf aanstonds de vlucht nam. En weet je wat zij daarom gedaan heeft?

— Ik ben er zeer nieuwsgierig naar!

— Zij heeft hier en daar met geweld een kast opengebroken, laden onderstboven gehaald en deuren wijd open gezet, om aan een inbraak te doen gelooven!

— Dat is inderdaad duivelsch handig!

— Nietwaar? En het werd nog veiliger voor haar, toen Cairnby gearresteerd werd.

— Maar veronderstel eens, dat de politie er vast aan blijft gelooven, dat Cairnby de dader is en dat hij zijn onschuld niet zal kunnen bewijzen — dan zal die vrouw toch wel aanstonds de waarheid aan den dag brengen?

Raffles antwoordde met een spottend lachje.

En om zijn lippen werd een ironische trek zichtbaar.

— Je hebt toch niet bijster veel inzicht in de vrouwen, jongenlief, hernam hij op schamperen toon. Zij zal eerst kalm afwachten of de politie haar dwaling niet zal inzien, en liever zal overhellen tot de conclusie, dat er werkelijk een inbraak gepleegd is, en misschien zal het haar een weinig opluchten als Alex Cairnby

weer op vrije voeten wordt gesteld. Maar als zij haar minnaar, als zij dien ander werkelijk hartstochtelijk lief heeft, dan zal zij om hem te redden, Cairnby kalm naar de galg zien wandelen — want terwille van haar liefde, wettig of niet, wordt een vrouw een bloeddorstige tiggerin.

— Dat kan ik niet gelooven, Edward! riep Charly op verontwaardigden toon. Zoo iets vreeselijks is niet aan te nemen.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik geloof niet, dat ik mij vergis, zeide hij rustig. Liever zou zij een ander laten sterven, die volkomen onschuldig is, dan dat zij de kans zou loopen, dat men achter de misdaad van haar minnaar kwam, die dan waarschijnlijk zelf aan de galg zijn misdaad zou moeten boeten.

Charly schudde langzaam het hoofd en schreef nog niet overtuigd te zijn.

Eindelijk vroeg hij:

— Wat zijn nu je voornemens?

— Mijn voornemens zijn, deze zaak zoo mogelijk tot klaarheid te brengen. Ik voorzie, dat de politie, die niet weet wat ik weet, dien Cairnby eenige zeer on-aangename dagen, misschien wel weken, zal laten doorbrengen, om van erger nog te zwijgen. Ik wil het einde van dit drama bijwonen, en ik wil weten wat die vrouw voornemens is. Nu zij niet gevlucht is, geloof ik zeker, dat ook haar minnaar in de buurt is gebleven. Hij is voor het oogenblik betrekkelijk veilig, en hij kan niet anders gelooven, of niemand anders is van zijn daad getuige geweest, dan de vrouw zijner liefde. En daar zij tevens zijn medeplichtige is, en volgens onze wet aan een even zware straf zou blootstaan als hijzelf, zoo behoeft hij niet de minste vrees te koesteren, dat zij hem zou kunnen verraden — verondersteld, dat zij daartoe in staat zou zijn. En omdat er misschien dingen te doen zijn, welke ik moeilijk alleen kan verrichten — daarom heb ik je verzocht hier te komen.

HOOFDSTUK V.

Nasporingen.

Reeds den volgenden dag begonnen Raffles en Charly met hun onderzoekingen.

In zijn bagage had Charly de noodige papieren en twee insignes medegebracht, zooals de Londensche particuliere detectives ze dragen.

In een eenvoudig costuum gestoken en voorzien van deze legitimatiebewijzen begaven zij zich naar den hoofdcommissaris van politie van de kleine stad, en stelden zich aan hem voor als twee Londensche detectives, die het bericht van de misdaad in de bladen hadden gelezen en ter studie gaarne een onderzoek zouden instellen.

Zij kregen aanstonds verlot, de zaak te mogen volgen en in zijn hart gevoelde de hoofdcommissaris van

de kleine Schotsche havenplaats iets als trotsch dat tot zelfs uit de hoofdstad twee politiemannen zoover waren komen reizen, om de opzienbarende moordzaak in de Highstreet tot studieveld te kiezen.

Dienzelfden morgen werd Alex Cairnby door den rechter-commissaris aan een verhoor onderworpen en Raffles en Charly zorgden dat zij er bij waren.

Cairnby was een lange, slanke man met een bleek scherp geteekend gelaat en donkere oogen, die zonderling afstaken bij zijn lichtkleurig hoofdhaar.

Er lag een sombere uitdrukking op zijn gelaat, toen hij door twee politieagenten werd binnen geleid.

De rechter-commissaris snuffelde eenigen tijd in een stapel papieren die voor hem lagen, wisselde een paar

woorden met zijn griffier, trok met een ruk zijn grooten hoornen bril tot vlak voor op zijn neus en staarde daarop den beschuldigde aan, alsof hij tot op den bodem van zijn ziel wilde lezen.

Toen begon hij:

- Uw naam en voornamen?
- Alexander William Cairnby.
- Wanneer geboren?
- 17 Augustus 1888.
- Waar?
- Te Manchester.
- Deel me in het kort uw loopbaan mede.

— Ik bezocht de lagere school, daarna het Gymnasium in de stad mijner geboorte en bezocht vervolgens de Universiteit te Cambridge. Oorspronkelijk was ik voornemens in de rechten te studeeren, maar later kreeg ik meer lust in de letteren. Daar mijn vader zeer welgesteld was, kwam het er voor mij minder op aan welke faculteit ik koos. Ik studeerde eenige jaren in de letteren en daarop raakte mijn vader eensklaps door een ongelukkige speculatie en een vreeselijke mijnramp het grootste gedeelte van zijn vermogen kwijt. Daar ik hem niet verder tot last wilde zijn, verliet ik de Universiteit en zag naar een betrekking uit. Vijf jaar geleden werd ik aangesteld tot bibliothecaris van de Stadsbockerij eener kleine gemeente in Schotland en omstreeks een jaar geleden kwam ik bij mijnheer Mac Cornman in dienst.

- Hoeveel bedroeg het salaris bij hem?
- Vijfhonderd pond per jaar.
- Woondet gij bij hem in huis?
- Ja.
- Hoe was uw verhouding tot hem?

De beschuldigde scheen met zijn antwoord te aarzelen.

— In den aanvang was onze verhouding een zeer vriendschappelijke, zeide hij toen weifelend, later echter — — —

— Welnu?

— Ik geloof dat ik in den laatsten tijd in zijn houding jegens mij een verkoeling heb meenen te bespeuren.

— Kunt gij daar den aard niet van vermoeden?

Weer zweeg Alex Cairnby.

Maar de rechter-commissaris vervolgde onverbiddeijk:

— Ik zal u een weinig op weg helpen. Het is van vrij algemeene bekendheid, dat gij teedere gevoelens koesterde jegens de echtgenoot van uw broodheer.

Cairnby sprong overeind met gebalde vuisten, terwijl een diepe rimpel zich in zijn voorhoofd groefde.

Hij wist zich echter te beheerschen, ging weder zitten, en hernam op schorren toon:

— Ik geloof niet dat dit iets met de zaak te maken heeft!

— Het heeft er integendeel zeer veel mee te maken! Ik wil u volstrekt niet dwingen, om u zelf te beschuldigen, maar gij moet naar waarheid op mijn vragen antwoorden. Is het waar of niet waar dat gij mevrouw Cornman lief hadt?

De beschuldigde boog het hoofd en nauwelijks hoorbaar kwam het over zijn lippen:

— Ik heb haar meer lief dan mijn leven. Ik weet wel dat het geen geheim is, ik weet ook dat haar echtgenoot het heeft moeten merken — evenals ik weet, dat zijn jaloezie volkomen misplaatst was!

Cairnby had dit laatste op bitteren toon gezegd, met een smartelijken klank in zijn stem, die Charly deed ontroeren.

Maar Raffles zat onbewogen naast hem, en luisterde slechts met aandacht naar hetgeen er gezegd had, naar dit vragen- en antwoordenspel, waarvan het leven van een man kon afhangen.

De griffier had ijverig zitten schrijven en eenige oogenblikken hoorde men niets dan het krassen van de pen over het papier.

Daarop begon de rechter-commissaris weder:

— Gij weet natuurlijk, dat gij onder ernstige verdenking staat, den dood van Mac Cornman op uw geweten te hebben. Verscheidene bedienden hebben u in de bibliotheekzaal gevonden met bebloede handen en terwijl gij naast het lijk van Mac Cornman geknield laagte. Dit zult gij toch niet ontkennen?

— Neen, het is zoo.

— Het bleek dat mevrouw Mac Cornman ook reeds op was. Wist gij dat?

— Neen, ik wist het niet!

— Waarom zijt gij naar de bibliotheekzaal gegaan?

— Omdat ik daar het geluid van een bonzend lichaam had gehoord.

— Waar is uw slaapkamer?

— Schuin boven de bibliotheekzaal.

— Kunt gij daar dan hooren, wat daar ginds gebeurt?

— In gewone omstandigheden niet, maar het was nu in het holle van den nacht, dus buiten zeer stil en ik slaap steeds met een open venster, terwijl het mij

naderhand bleek, dat ook het venster van de bibliotheek open stond.

— En was daar niets dan het lijk van mijnheer Mac Cornman?

— Niets!

— Wat deed gij, nadat gij waart binnen getreden?

— Ik knielde aanstonds naast het beweginglooze lichaam neder, terwijl ik om hulp begon te roepen. Ik meende het bloed nog te kunnen stelpen en natuurlijk heb ik daarbij mijn handen bezoedeld. Maar ik zweer, dat ik volkomen onschuldig ben.

De rechter-commissaris wilde een nieuwe vraag stellen, toen de deur schuin achter hem open ging en een bode op hem toetrad, met een geopend telegram in de hand, hetwelk hij voor den rechter neerlegde.

De magistraat nam het telegram met een onverschillig handgebaar op, maar hij had er nauwelijks een paar woorden van gelezen, of er verscheen een verbaasde uitdrukking op zijn gelaat.

Hij keek Cairnby over zijn bril aandachtig aan, liet toen het telegram zakken en zeide, met iets als hoffelijkheid in zijn stem:

— Mijnheer Cairnby, de hoofd-commissaris van politie laat mij een telegram uit Londen ter hand stellen, dat hij zoeven ontvangen heeft, en dat, ik moet het erkennen, een geheel ander licht op de zaak werpt. Gij hebt er zeker recht op den inhoud te kennen, maar voor ik dien mededeel, moet ik u nog eenige vragen stellen.

Hij zocht weer in de papieren die voor hem lagen, richtte toen het hoofd weder op en vroeg:

— Verwachte mijnheer Mac Cornman eergisteren een zending uit Londen?

— Ja, een zware kist met boeken.

— Is die zending naar uw weten aangekomen?

— Ja, met de laatste bezorging.

— Hebt gij die kist gezien?

— Ongetwijfeld! Zij stond in de bibliotheekzaal, toen ik daar binnentrad.

— Open?

— Open? Welneen, zij was natuurlijk gesloten! Mijnheer Mac Cornman had mij gezegd, even nadat zij was aangekomen, dat ik haar den volgenden dag maar moest openen, en ik heb er dan ook niet meer naar omgezien, omdat ik mij een weinig ongesteld gevoelde en vermoed was.

De rechter-commissaris had met gespannen aandacht naar de antwoorden van den beschuldigde geluisterd,

Hij wierp nogmaals een blik in het telegram en zeide toen op ernstigen toon:

— Gij weet, mijnheer Cairnby, of misschien weet gij het ook niet, dat mevrouw Cornman stellig geloofde aan een inbraak, welke gedeeltelijk mislukt zou zijn, door dat haar echtgenoot den inbreker overviel. Welnu, het is wellicht niet onmogelijk dat haar zienswijze toch de juiste blijkt te zijn! Dit telegram is afkomstig van de heeren Reed and Flenstrom, boekhandelaars te Londen. Zij deelen hierin mede, dat zij gelezen hebben van den moord op den heer Mac Cornman, en dat zij nog denzelfden avond tot de ontdekking kwamen, dat de boeken die voor hem bestemd waren, allen weder op de planken stonden, waar zij uit waren genomen. Zij konden dit vaststellen, doordat al deze boeken van een klein merkteken voorzien waren. De kist moet dus leeg — of met een anderen inhoud naar mijnheer Mac Cornman zijn gezonden. Onmiddellijk hebben zij den hoofd-commissaris van onze stad van deze ontdekking op de hoogte gesteld. Deze heeft dadelijk een onderzoek laten doen, en, zooals hij onder aan dit telegram aantekent, heeft dit onderzoek tot het resultaat geleid — dat de kist ledig was!

Cairnby had zwijgend geluisterd, en verbazing en blijdschap wisselden zich op zijn krachtig geteekend gelaat af.

— Mag ik weten, wat gij hieruit afleidt, mijnheer? zoo wendde hij zich tot den commissaris.

— Ik leid er uit af, mijnheer, dat een man die met zeer kwade bedoelingen bezielde was, de plaats van de boeken in de kist heeft ingenomen. Hij wist natuurlijk zeer goed de bestemming van deze kist en het staat vast, dat hij in den voornacht uit zijn schuilplaats is gekomen! Welke gevolgen deze ontdekking voor u zal hebben, durf ik u nu nog niet mededeelen, maar wel kan ik nu reeds de hoop uitspreken, dat de zaken voor u thans een gunstigen keer zullen nemen! Helaas ben ik niet bevoegd u reeds aanstonds in vrijheid te laten stellen, eerst moet het onderzoek ons nog tastbaarder bewijzen opleveren.

De rechter-commissaris wenkte de beide politieagenten, en de beschuldigde werd weggeleid.

Zoodra de kleine deur achter hen dicht viel, stonden Raffles en Charly op, en verlieten het gerechtsgebouw.

Op straat gekomen begon Raffles:

— Ik heb er niet aan getwijfeld, of men zou daar bij die brave heeren Reed and Flenstrom vroeg of laat wel ontdekken, dat de bestelde boeken niet verzonden

waren — maar ik heb niet kunnen weten, dat het reeds zoo vroeg zou zijn! Ik hoop nu maar, dat de ongelukkige Cairnby spoedig op vrije voeten zal worden gesteld.

— Maar nu zal de politie natuurlijk ijverig onderzoek doen naar den man in de kist!

— Welnu, wat zou dat? Laten zij onderzoek doen! Je gelooft toch niet, dat ze daarbij ten slotte op mijn persoon zullen belanden?

— Je kunt nooit weten!

— Kom, kom! In dit geval ben ik volkomen veilig! Zij hebben noch in Londen, noch hier te Wick het minste aanknoopingspunt, zij tasten volkomen in het duister en ik verzeker je dat ik geen spoor heb achtergelaten!

— Intusschen meent nu wel de rechter, dat het hier inderdaad een inbraak kan betreffen, Edward, maar wij weten nu beter! En als Cairnby het dan niet geweest is, wie voor den duivel was het dan?

— Dat is een vraag naar mijn hart, Charly! Zij gaat recht op het doel aan, en raakt dadelijk de kern van de zaak. Zeer juist — wie heeft het dan gedaan! Wij zullen eens naar het huis in de Highstreet gaan, want ik heb zoo'n idee, dat wij de oplossing hier niet voor het Paleis van Justitie zullen vinden.

— Zullen wij een auto nemen?

— Dat is niet noodig. De afstanden zijn hier niet zeer groot, want de stad is niet zeer uitgestrekt. Het is hoogstens twintig minuten hier vandaan.

— Vooruit dan maar!

De beide mannen sloegen den weg in naar de Highstreet, en bereikten spoedig het groote grijze huis, waar zich zulk een schokkend drama had afgespeeld.

Weliswaar werd de huisdeur bewaakt door een politieagent, maar toen Raffles en Charly hun insigne en de machtiging van den hoofd-commissaris van politie lieten zien, maakte hij aanstonds plaats.

Op hun bellen werd de deur geopend door een huis-knecht in rouw-livrei.

— Wat wenscht gij, heeren? vroeg hij.

— Wij zijn Londensche detectives, vriend, en komen onderzoek doen naar de treurige zaak die in dit huis is voorgevallen. Kunnen wij je meesters spreken?

— Dan zult gij u moeten haasten, want ik geloof dat mevrouw juist wilde uitrijden.

— Uitrijden? Nu?

De bediende haalde onmerkbaar de schouders op.

Blijkbaar had hij de beteekenis van deze vraag wel begrepen.

— Mevrouw moet eenige dringende boodschappen doen. Wees zoo goed hier even te wachten, dan zal ik u aandienen.

De bediende wees op een der zware ouderwetsche gangbanken, die langs den muur stonden, en verdween langs een breede trap, die met een grooten boog uitkwam op een gaanderij.

Raffles en Charly hadden juist plaats genomen, toen buiten het geluid van een automobielhoorn klonk.

De Groote Onbekende stond op en drentelde naar de deur om door het smalle glazen ruitje daarnaast een blik op straat te werpen.

Zooeven was een prachtige, groote auto komen voorrijden.

De chauffeur, een krachtig gebouwd man, in een sierlijke livrei gestoken, kwam juist van zijn plaats af, om naast het portier post te vatten.

Hij stond met zijn handen over elkaar gevouwen, het eene been een weinig vooruit gestrekt, en keek onverschillig rond.

Toen draaide hij zich om en wandelde langzaam eenige stappen over het trottoir heen en weer.

Raffles bewonderde zijn krachtige figuur en zijn elegante houding.

Toen stond de chauffeur weder stil, thans met den rug naar het huis gekeerd.

Het volgende oogenblik keerde Raffles zich om — er naderde schreden.

Mevrouw Alice MacCornman daalde de trap af, terwijl zij haar handschoenen dichtknoopte en op den voet gevolgd werd door haar bediende.

Zij was zeer bleek, maar Raffles moest het zichzelf erkennen, dat hij zelden zoo een schoone vrouw gezien had.

Zij wierp een ongeduldigen niet zeer vriendelijken blik op de beide mannen en begon reeds te spreken, toen zij nog pas halverwege de trap was.

— Gij stelt wel zeer veel belang in deze treurige zaak, in den lachartigen moord op mijn echtgenoot, dat gij geheel uit Londen komt om er onderzoek naar te doen? vroeg zij.

— Dat is inderdaad het geval, mevrouw, antwoordde Raffles met een buiging. Mijn makker en ik zijn nog niet lang bij het vak en wij grijpen iedere gelegenheid aan, om onze kennis te verrijken.

— Dan vrees ik zeer, dat gij een vergeefsche reis hebt gemaakt, mijnheer, hernam mevrouw Mac-

Cornman, want het is zeker, dat wij hier te doen hebben met een inbraak, gepaard gaande met — met moord! En ik vrees, dat men de inbrekers of den inbreker wel nooit zal vatten!

— Wij moeten er in ieder geval ons best voor doen mevrouw! kwam Raffles op hoffelijken toon. Ik wil volstrekt niet afdingen op de bekwaamheid van het politiepersoneel van deze stad, maar twee vreemdelingen staan altijd minder bevooroordeeld tegenover een zaak als deze, hun oordeel is geheel onbeneveld, en zij staan aan geen enkelen invloed bloot.

De schoone vrouw haalde even de schouders op.

Zij had nu haar handschoenen dichtgeknoopt, keek even in den prachtigen Venetiaanschen spiegel, die boven een marmeren wandtafel hing, verschikte iets aan haar weelderig haar, en zeide toen op onverschilligen toon, zonder het hoofd om te wenden:

— Gij hebt natuurlijk volle vrijheid om hier onderzoek te doen. De bediende zal u wel den weg wijzen. Als gij inderdaad de inbrekers mocht uitvinden, dan kunt gij op een hooge belooning rekenen. Gij hebt natuurlijk reeds gehoord, dat men mijnheer Cairnby, den bibliothecaris van mijn man, gearresteerd heeft?

— Ja, mevrouw. Wij waren aanwezig bij het voorloopig verhoor, nu een half uur geleden — en ik meen u te kunnen verzekeren, dat mijnheer Cairnby over eenige uren op vrije voeten zal zijn gesteld!

Alice MacCornman wendde met een ruk haar gelaat naar Raffles toe.

Even liep er een krampachtige rilling over het bleeke gelaat.

De kleine hand, waarin zij een parasol vasthield, beefde onmerkbaar, toen zij vroeg:

— Hoe komt dat zoo eensklaps? Zijn er dan — heeft men aanwijzingen, die..... ik wil zeggen, meent de rechter-commissaris, dat mijnheer Cairnby onmogelijk schuldig kan zijn?

— Iets dergelijks, mevrouw! antwoordde Raffles rustig, zonder zijn heldere, grijze oogen van het gelaat der vrouw af te wenden.

— Gij begrijpt natuurlijk, mijnheer, dat ik in deze zaak het grootste belang stel, vervolgde Alice, terwijl zij zenuwachtig met haar gouden horlogeketting speelde, en langs Raffles heen naar de buitendeur staarde. Gij zijt er geweest, zegt ge — en ge zult dus wel weten, wat den commissaris er toe kan hebben gebracht, mijnheer Cairnby voor onschuldig te houden — waaraan ik aanstonds wil toevoegen, dat ik zelf geen seconde aan zijn schuld heb geloofd!

— Het is zeer eenvoudig, mevrouw — de commissaris is eveneens tot de overtuiging gekomen, dat hier een inbraak in het spel moest zijn.

— Hoe zoo? vroeg Alice, zonder den blik van de deur af te wenden.

— Wel, mevrouw, op die vraag zoudt ge zelf antwoord kunnen geven — als gij eens onderzoek hadt gedaan naar de boekenkist, die eergisteravond voor uw man bezorgd is. Daar zult gij toch zeker wel van weten?

— Ja, daar wist ik van, antwoordde de vrouw. Wat is er dan met die kist?

De vraag was bijna toonloos gedaan.

Raffles deed echter alsof hij de verwarring van Alice MacCornman volstrekt niet opmerkte, en antwoordde bedaard:

— Het is zóó, mevrouw. De kist is volstrekt niet met boeken afgezonden, als gij haar gisteren of vandaag eens hadt geopend, dan zoudt gij hebben bevonden, dat zij leeg was!

Een oogenblik was het alsof er een waas over de groote, donkere oogen kwam.

De jonge vrouw tastte met de rechterhand rond, alsof zij naar een steun zocht, en greep toen de leuning van de trap vast, aan welker voet zij was blijven staan.

Blijkbaar had zij aanstonds beseft, wat deze eenvoudige mededeeling aan vreeselijke mogelijkheden inhield.

Maar zij was een vrouw van geestkracht en zij wilde dadelijk het allerergste hooren.

Zij herstelde zich met ijzeren wilskracht en haar stem klonk bijna gewoon, toen zij vroeg:

— En wat leidt de rechter-commissaris hieruit af?

— Wel, mevrouw — het eenige wat eruit af te leiden valt — de kist is natuurlijk niet ledig verzonden, want anders zouden de kruiers het onmiddellijk gemerkt hebben, te Londen zoowel als hier te Wick. De boeken zaten er echter zeer stellig ook niet in — er moet dus iets anders in gezeten hebben. Was het een voorwerp? Neen — want een levenloos voorwerp wandelt niet vanzelf uit een gesloten kist. Het moet dus een levend wezen zijn geweest — en dat hier niet met de beste bedoelingen in uw huis kwam. Dat levend wezen kan natuurlijk niet anders zijn geweest dan de inbreker in kwestie! Dat schijnt u zeer te verschrikken, mevrouw? Gij ziet zoo bleek! Wil ik u wat water laten brengen?

— Neen, mijnheer — dat is niet noodig! Maar gij zult u wel kunnen begrijpen, dat ik zeer verschrikt ben

door uw mededeeling. Het is dus wel zooals ik gedacht heb! Een inbreker heeft deze vreeselijke misdaad op zijn geweten!

— Natuurlijk, mevrouw — dat leidt geen twijfel en wij komen nu juist hier, om te trachten, dien man in de kist terug te vinden!

— Nu, dan blijft mij niets anders over, dan u met uw pogingen geluk toe te wenschen, hernam Alice MacCormman met een flauwen glimlach om haar prachtig geteekende lippen, waaruit thans alle kleur geweken was.

Zij knikte de beide mannen nog eens toe en liep haastig naar de deur, welke de bediende voor haar open trok.

Raffles en Charly keken haar na en zagen, hoe zij met snelle schreden op de auto toeliep en daarop eenige woorden wisselde met den chauffeur, die aan-

stonds in een eerbiedige houding naast het portier was gaan staan, hetwelk hij voor haar open hield.

— De chauffeur schijnt er van den weeromstuit ook van te schrikken, mompelde Raffles zachtjes vóór zich heen. Waarom deelt zij het hem mede? Dat zou ik wel eens willen weten! En zie eens wat een haast hij maakt om weg te rijden.

Inderdaad reed de auto zeer snel weg en was het volgende oogenblik uit het gezicht verdwenen.

Raffles bleef een oogenblik hoofdschuddend in de groote vestibule staan en wendde zich toen tot Charly met de opmerking:

— Kom, kameraad — wij zullen nu eens den toestand gaan opnemen, en hier onze vriend zal ons wel even den weg naar de bibliotheek wijzen.

— Als de heeren mij dan maar volgen willen, zeide de bediende.

HOOFDSTUK VI.

Het spoor op het kleed.

Raffles en Charly volgden den bediende op den voet, die hen door eenige gangen naar de groote bibliotheekzaal bracht.

Zoodra zij daar waren, wendde Raffles zich naar den man om en zeide:

— Wij willen u nu niet langer ophouden, goede vriend, zoodra wij iets te vragen hebben, hoop ik, dat wij op u rekenen kunnen!

— Ik ben tot uw dienst, mijne heeren. Gij kunt mij altijd in de bediendenkamer vinden, in den anderen vleugel van het huis.

Raffles wachtte tot de bediende de kamer verlaten had, trad toen op de deur toe en draaide den sleutel in het slot om.

— Ziezoo, nu kunnen wij tenminste niet lastig gevallen worden aan dien kant, zeide hij handenvrijvend. En nu zullen wij eens beginnen!

Charly had al eens rondgezien en wees nu op de withouten kist met haar ijzeren beslag, die nog steeds op dezelfde plaats stond.

— Dat is zeker het voorwerp in kwestie? vroeg hij.

— Ja, dat is mijn reisgelegenheid geweest, en ik geef je de verzekering, dat ik niet naar een herhaling verlang! Voor eenige uren is het nog zoo erg niet, maar om een geheelen dag zoo half opgevouwen te liggen, met als eenig gezelschap een paar kleine boekjes, wat bladen en wat sandwiches — dat is niet alles!

— En dat alles zonder eenig resultaat! voegde Charly er glimlachend aan toe.

— Tot dusverre althans — maar wat niet is, kan nog komen! zeide Raffles kalm.

— Wat wil je zeggen? vroeg Charly verwonderd. Je bent toch niet van plan om nu nog.....

— Neen, dien dooden man wil ik niet bestelen. Stel

je gerust, Charly. Je weet, dat dit mijn gewoonte niet is. Maar er zijn nog levenden.....

Charly had de kist aan een der hengsels opgelicht, wat nu zeer gemakkelijk ging.

Hij trachtte het deksel op te lichten, maar slaagde hierin niet.

— Is de kist gesloten? vroeg hij.

— Ja, dat heb ik met opzet gedaan, alvorens dit huis te ontvluchten. Ik vond het niet noodig, dat men al te spoedig zou zien, dat de kist ledig was.

— Vond je het niet wat gevaarlijk, om aan mevrouw MacCornman die zaak van de kist mede te deelen?

— Waarom? Zij zou het toch waarschijnlijk vandaag uit de bladen hebben vernomen, en anders zou de bibliothecaris, zoodra hij hier terugkeert, toch direct merken, dat de kist leeg was, haar dit mededeelen en onderzoek doen bij de heeren Reed and Flenstrom.

— Ja, dat is zoo.

Raffles was nu met zijn onderzoekingen begonnen en keek aandachtig rond.

De coroner had zijn werk waarschijnlijk reeds verricht, want het lijk van den vermoorden man was weggehaald en de groote bloedplas was verwijderd.

Toch niet geheel en al — want een donkere vlek met scherpe omtrekken op het parket gaf de plek aan, waar de bloedstroom zich had verspreid.

— Laat ons nu eens zien..... begon Raffles op een eigenaardigen, gedempten toon, dien hij steeds aansloeg als hij ernstig eigens over nadacht. Hier staat de kist en daar voor is de bloedplek..... daarginds lag het lichaam van MacCornman..... een paar meter van de kist verwijderd. Toen kwam die gedaante te voorschijn, die ik even op den rug zag..... en die boog zich in een ondeelbaar oogenblik over het lijk heen. Als er toen reeds bloed op den vloer lag, moet de moordenaar daar met de voeten in hebben gestaan. Zooals je ziet, is de vloer niet overal kaal, maar zij is van hier tot aan de ramen met eenige prachtige donkerroode Smyrna tapijten belegd. Dat vergemakkelijkt het onderzoek natuurlijk niet, maar wij zullen toch ons best doen.

Raffles had een vergrootglas te voorschijn gehaald en wierp zich hier plat op den grond.

Hij volgde de denkbeeldige lijn, getrokken tusschen de plek waar de ongelukkige MacCornman was neergestort en het raam, waardoor de moordenaar ontkomen was, en begon daar langs het wijarode kleed zorgvuldig te onderzoeken, terwijl Charly bij het raam begon.

Na eenige oogenblikken riep Raffles triomphantelijk uit:

— Het is zooals ik dacht — de moordenaar heeft tenminste met één voet in het bloed getrapt. Met het bloote oog is de indruk van zijn voet op het roode kleed bijna onzichtbaar, maar mijn loup toont hem mij duidelijk aan.

— Is er wat bijzonders aan den indruk?

— Niets anders dan dat het een bijzonder kleine voet is! Bijna zoo klein als van een vrouw. En toch is er niet aan te twijfelen — de moordenaar was een man!

Onder het spreken had Raffles een maatstok uit zijn zak gehaald en mat nu met de grootste zorgvuldigheid, steeds met behulp van zijn loup, lengte en breedte van den voetafdruk.

Toen stond hij op en ging naar het raam.

Maar hij was daar nog niet, of Charly riep uit:

— Hier is de indruk nogmaals, Edward — maar nu juist den anderen kant op.

Raffles trad snel naderbij en bukte zich.

Inderdaad, dicht bij het venster, hetwelk op den noodlottigen nacht open gestaan had, was, voor het bloote oog zichtbaar, de afdruk van een voet te zien.

— Het is dezelfde indruk, zeide Raffles kortaf. Een zeer kleine voet. De man is met bemodderde laarzen binnengekomen, — blijkbaar dwars door den tuin heen.

— Zou dat de gemakkelijkste weg zijn, Edward?

— Voor hem blijkbaar wel! antwoordde Raffles op eigenaardigen toon.

Hij was langzaam op het raam togetreden en wierp een blik naar buiten.

— Waar kijk je naar? vroeg Charly.

— Naar dat gebouwtje daarginds, heelmaal achter in den tuin, omstreeks dertig meter hier vandaan. Het ziet er uit als een garage, nietwaar?

— Dat is het zeker, Edward! De deuren staan wijd open en ik geloof, dat ik daarachter het koper van twee lantaarns eener kleine auto zie glinsteren.

— Ja, dat meende ik ook.

Hij stond een oogenblik in gedachte verdiept en vervolgde toen:

— Het staat vast, dat de man door den tuin is gekomen! Nu is het maar de vraag, wat hem daartoe bewoog, en waarom zijn minnares hem niet de buitendeur geopend heeft.

— Het is voor den man waarschijnlijk gemakkelijker geweest en minder gevaarlijk, om hier binnen te gaan! opperde Charly.

— Ja, die oplossing ligt voor de hand.

Raffles had zich uit het raam gebukt en bekeek nauwkeurig de vensterbank.

— Hier is de indruk ook te zien, zeide hij op zachten toon. Een merkwaardig kleine voet! De man met zulk een voet is waarschijnlijk sierlijk gevormd.

Hij sprong op zijn beurt het raam uit maar schudde aanstonds mistroostig het hoofd.

— De politie schijnt maar niet wijzer te worden! bromde hij ongeduldig. Het lijkt wel of hier een kudde olifanten heeft rondgelopen! Inplaats dat men gepoogd heeft de indrukken intact te laten, hebben hier een half dozijn mannen rondgelopen, in hun ijver om het spoor te volgen, want wij zullen toch wel mogen aannemen, dat de agenten hier althans dien modderigen afdruk op het wijnroode tapijt bij het venster hebben gezien. Wij willen echter niet dadelijk den moed opgeven maar eens onderzoeken in de richting van de garage.

— Waarom juist daarheen? vroeg Charly verwonderd.

Raffles wilde antwoorden, toen buiten aan gene zijde van den tuinmuur het geluid van een auto-hoorn weerklonk.

Het voertuig hield vlak in de buurt stil, en daarop knarsten de scharnieren van twee groote deuren, die werden open geworpen.

Blijkbaar was mevrouw Alice Mac Cornman reeds van haar wandelrit teruggekeerd en reed de auto nu de garage binnen, die met twee breede deuren op een zijstraat uitkwam.

Raffles en Charly wachtten een oogenblik en zagen later den chauffeur aan de tuinzijde naar buiten treden, naar den achtergevel van het huis opzien, en daarop weer binnen gaan.

— Ga eens mee Charly, zeide Raffles kortaf.

De beide mannen gingen den tuin in, en volgden het grintpad, dat op de garage uitkwam.

Zij overhaastten zich volstrekt niet, en voerden op vrij luiden toon een gesprek met elkander.

De chauffeur had hen blijkbaar hooren aankomen, en stond nu met de handen in de zakken onbewegelijk op den drempel van de deur der garage.

Zoodra hij binnen het bereik van zijn stem was, riep Raffles uit:

— Dit zal wel weer een zaak worden, waaraan geen touw is vast te knopen! Als de dader van dezen aanslag gevangen wordt, dan is hij geen knip voor den neus waard!

— Hoe meent gij dat mijnheer? vroeg de chauffeur, terwijl hij Raffles met opgetrokken wenkbrauwen aanzag.

— Wel, er is in het geheel geen spoor! Wat er nog was, hebben de agenten zelve uitgewischt! Als de dader zich zelf niet door een ezelachtigheid verraadt, dan krijgen wij hem zeker niet te pakken! Apropos, gij woont zeker in de garage?

De chauffeur knikte.

— Mijn woning is hierboven, zeide hij kortaf.

— Zijt gij ook gedagvaard in deze zaak?

— De rechter-commissaris heeft mij een paar vragen gesteld, maar ik kon hem tot mijn spijt niets nieuws meedeelen, want ik heb niets gehoord.

— Zeer begrijpelijk, als men een vermoeienden dag achter den rug heeft! Dan slaapt men als een marmot en een kanonschot zou ons niet doen ontwaken! antwoordde Raffles lachend. Nu, dan maken wij maar rechtsomkeert, want wij hebben hier niets te zoeken, dat zie ik wel.

Hij knikte den chauffeur vriendelijk toe, nam Charly onder den arm, en daarop liepen beide vrienden weder langzaam in de richting van het huis terug.

Maar Raffles had heel goede oogen.

Een snelle blik, die over de vensters van den achtergevel gleed, had hem Alice Mac Cornman doen zien, die aan een der ramen had gestaan, maar nu snel terug trad, en het gordijn liet vallen, dat zij met de hand terzijde had geschoven.

Raffles bromde iets onverstaanbaars voor zich heen, dat Charly niet verstond, en zijn wenkbrauwen waren sterk samen getrokken.

De twee mannen traden het huis thans door de achterdeur binnen en spoedig hadden zij het vertrek bereikt, waar de bedienden bijeen zaten, in gedrukte stemming, en in een op fluisterenden toon gevoerd gesprek.

Zij zwegen schuw stil toen de beide vreemdelingen binnen traden, met dien onberedeneerden angst, die zelfs geheel onschuldige menschen voor de vertegenwoordigers van het gezag hebben, wanneer zij, het moge dan zijdelings zijn, bij een vreeselijke misdaad betrokken zijn.

Raffles keek even den kleinen kring rond, en toen klonk de zonderlinge vraag door het vertrek:

— Hoeveel paar schoenen heeft de chauffeur?

Bijna aanstonds antwoordde een vrouwenstem:

— Vier paar mijnheer! Jack is heel coquet op zijn kleeren!

— Zoo, heet de chauffeur Jack? vroeg Raffles, terwijl hij zijn blik liet rusten op de vrouw die hem zooveen geantwoord had.

Het was een jong meisje, met een aardig gezichtje, blijkbaar de kamenier van mevrouw Mac Cornman.

— Ja, mijnheer. Hij heet Jack Cromarty.

— Een heel mooie naam, hernam Raffles glimlachend. Is hij hier al lang in dienst?

— Een maand of vijf! antwoordde het kameniertje blozend.

— Wel, wel — vijf maanden! En — vier paar schoenen zegt gij? Wie maakt die schoenen schoon? Doet hij dat zelf?

— Soms doe ik het wel eens, mijnheer, gaf het kameniertje te kennen, en thans had een diepe blos haar aardig gezichtje overtogen.

— Zoo, zijt gij zoo vriendelijk voor mijnheer Jack Cromarty, zei Raffles, terwijl hij dreigend den wijsvinger naar haar ophief. En wilt ge mij nu eens zeggen of er bij toeval een paar van zijn schoenen hier is?

Het meisje gaf niet aanstonds antwoord, maar stond langzaam op, en trad op Raffles toe.

Zij had de hand op het hart gedrukt, en was nu zeer bleek geworden.

Misschien begon langzamerhand de beteekenis van al deze vragen tot haar door te dringen.

— Waarom wilt gij dat weten, mijnheer? vroeg zij fluisterend.

— Omdat het van belang is om het te weten mejuffrouw, antwoordde Raffles, van wiens gelaat de glimlach verdwenen was.

Nog voor de kamenier had kunnen antwoorden riep de oude huisknecht uit, terwijl hij naar een openstaande deur wees:

— Er staan daar een paar in de bijkeuken, mijnheer!
— Wees zoo goed ze eens te gaan halen, mijn vriend! zeide Raffles.

De oude bediende slofte heen.

Het was nu zeer stil in het vertrek.

Iedereen begreep als bij ingeping, dat er iets ernstigs stond te gebeuren — dat een drama zijn oplossing naderde.

De oude bediende had hun zooveen alles verteld van de komst van de twee Londensche detectives en de vragen van Raffles hadden een vaag gevoel van angst en afschuw bij hen wakker geroepen, dat ieder oogeblik in krache toenam.

Het kameniertje stond nu met beide handen op den boezem gedrukt, roerloos midden in het vertrek stil, en staarde Raffles met groote oogen aan, alsof zij een spookverschijsning zag.

Daar kwam de oude knecht weder aan, met twee blinkend gepoetste schoenen in de hand.

Hij stak ze Raffles toe, die ze even bekeek, ze daarna in de hoogte hield en met luider stem vroeg:

— Herkent gij allen deze schoenen als toebehorende aan Jack Cromarty?

Het antwoord luidde eenstemmig bevestigend.

Raffles haalde zijn duimstokje opnieuw te voorschijn, en mat de zolen van de schoenen in de lengte en de breedte.

Op zijn gelaat viel niets te lezen, toen hij het voorwerpje weder opvouwde en in zijn zak liet glijden terwijl hij de schoenen aan den ouden bedienden terug gaf.

Maar Charly kende dat gelaat — en hoe onbewegelijk hij de schoenen aan den ouden bediende terug had getrokken — — —

HOOFDSTUK VII.

Op de vlucht.

Raffles keek de bedienden een voor een aan en liet zijn blik tenslotte rusten op het gelaat van de kamenier die nog steeds met bleek vertrokken gezicht voor hem stond.

Toen legde hij haar zachtjes de hand op den schouder, en zeide op vriendelijken, bijna vaderlijken toon:

— Het is zeker geen geheim, dat gij — veel vriendschap koestert voor Jack Cromarty?

Het meisje boog het hoofd, werd bloedrood maar antwoordde niet.

— Dat weet iedereen hier in huis, mijnheer! zeide de oude bediende brommend.

— En Cromarty — weet hij het ook? ging Raffles voort. Ik moet het weten, ook al zou het u pijn doen! Het geldt hier een zaak van groot belang, en ik ken het vrouwenhart te goed om niet te weten, waartoe gij in staat zoudt zijn als ik u..... mijn vermoedens mededeelde. Gij moet dus hier blijven, mejuffrouw, zoo wendde hij zich tot de jonge kamenier en ik stel u allen er aansprakelijk voor, dat zij dit vertrek niet verlaat voor ik daartoe verlof geef!

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden.

Allen hadden de beteekenis van deze woorden maar al te goed begrepen.

De kamenier bedekte het gelaat met beide handen en liet zich snikkend op een stoel neervallen.

Raffles trok Charly met zich mede, en zeide zoodra hij de vestibule bereikt had:

— Wij moeten de politie aanstonds waarschuwen Charly. De arrestatie is haar werk!

— Dus je denkt.....?

— Ik denk niet alleen — ik ben er zeker van dat Jack Cromarty de moordenaar is.

— De bewijzen?

— Die zijn talrijk genoeg! Reeds dadelijk toen ik dien chauffeur daar zoeven met den rug naar ons toe, naast zijn auto voor het huis zag staan, kwam zijn figuur mij bekend voor! Het was hetzelfde glanzend zwarte haar, dat in den nek was uitgeschoren. Op zichzelf zou dat natuurlijk geen aanwijzing kunnen zijn,

want deze mode wordt vrij algemeen gevolgd. Maar ik heb ook zijn stem gehoord, en in een stem zal ik mij niet spoedig vergissen! Ten slotte heb ik zijn kleine voeten gezien — en ten overvloede komt de maat van zijn zolen tot op een millimeter overeen met den indruk dien wij op het vloerkleed in de bibliotheekzaal gevonden hebben. Heb je wel gezien hoe zij bij het venster stond, in angstige spanning, hoe ons gesprek zou afloopen?

— Neen Edward. Ik heb niets gezien!

— Ik des te beter, en ik wist aanstonds wat dat beteekende!

— Maar zijn dat nu wel genoeg aanwijzingen?

— Daar moet de politie over oordeelen! hernam Raffles kortaf. In ieder geval zijn het aanwijzingen in overvloed om hem te arresteeren. Voor de rest moet de justitie dan maar zorgen!

Raffles trad op de telefoon toe, die tegen den muur hing, en had zich het volgende oogenblik in verbinding gesteld met den Hoofdcommissaris van Politie.

Hij deelde hem zijn argwaan mede, en ontving de toezegging, dat aanstonds een zestal agenten zich naar het huis in High Street zouden begeven.

Hij hing het toestel weder aan den haak, en wendde zich weder tot Charly.

— Nu zullen wij er goed aan doen, om een oog in het zeil te houden, zeide hij, want het gezicht van dien chauffeur beviel mij niet erg! Als hij wantrouwen koestert, is alles verloren!

— Maar waar zullen wij hem — en haar — kunnen bespieden, zonder dat het opvalt?

Raffles dacht een oogenblik na en antwoordde toen:

— Wij zullen hier in huis zien te blijven, en doen alsof wij nog steeds ons onderzoek voortzetten. Dan zal Cromarty denken, dat wij nog niets ontdekt hebben en gerustgesteld zijn.

— Ik ben er niet zeker van! Die mededeeling omtrent de kist heeft mevrouw MacCormman hevig getroffen, zooals duidelijk te zien was en zij moet beseffen dat de man die daarin heeft gezeten, en die toch

blijkbaar niets gestolen heeft, zeer gevaarlijk voor haar en haar minnaar zou kunnen worden, daar hij zeer waarschijnlijk alles moet hebben gezien, wat er in de bibliotheekzaal voorviel.

— Dat is zoo en wij zullen haar dan ook in het oog houden.

— Waar zullen wij nu heengaan?

— Het beste is, dat wij ons opnieuw naar de bibliotheek begeven, want vandaar heeft men een goed uitzicht op den tuin en op de garage.

De twee mannen begaven zich opnieuw naar het groote vertrek, en zetten zich daar op een stoel neer, vanwaar zij de garage strak in het oog hielden.

— Een ding kan ik mij nog niet goed begrijpen, begon Charly op zachten toon. Als Cromarty werkelijk de misdaad bedreven heeft, hoe durft hij dan hier blijven. Strijdt dat niet tegen alle criminalistische ervaringen?

— Volstrekt niet, Charly! Integendeel. Als de moordenaar een wilskrachtig en een sluw man is, dan zal hij niet vluchten als de omstandigheden hem er niet bepaald toe dwingen en zijn vlucht hem aanstonds als de dader zou aanwijzen. In dit geval nu was hij betrekkelijk veilig, omdat de politie op een geheel verkeerd spoor was en eerst aan een misdaad uit jaloezie van den bibliothecaris, vervolgens aan een inbraak dacht. Ik erken echter, dat hieraan grenzen zijn, want een moordenaar houdt het wel zeer lang uit, dicht bij de plek waar hij zijn misdaad pleegde, maar dan komt er tenslotte een oogenblik, waarop de spanning en de vrees al te hevig wordt, en hij de vlucht neemt, zelfs al zouden de omstandigheden overigens juist dezelfde zijn gebleven. Er zijn maar weinig misdadigers zoo sterk van wil en zoo koelbloedig, dat zij kunnen blijven.

Op dit oogenblik werd de deur van de groote zaal geopend, en trad Alice Mac Cornman het vertrek binnen.

Zij was zeer bleek en bleef even op den drempel staan.

Eenige oogenblikken keek zij de beide mannen strak aan en toen plooid zij met inspanning van alle krachten haar lippen tot een glimlach.

— De heeren geven hun onderzoek nog niet op? vroeg zij op beminnelijken toon.

— Voorloopig nog niet, mevrouw, antwoordde Raffles hoffelijk.

— En — heeft uw onderzoek al tot eenig resultaat geleid?

— Ik moet eerlijk erkennen, mevrouw, dat mijn makker en ik nog even ver zijn!

— Gij moet mij de opmerking ten goede houden, maar geloof gij dat gij de zaak spoedig zult oplossen, als gij hier tegenover elkaar rustig op een stoel blijft zitten?

Raffles beet zich op de lippen en had niet aanstonds een antwoord gereed.

De vrouw was blijkbaar sluwder dan hij gedacht had en had zeker eenig wantrouwen gekoesterd.

In zekeren zin had zij ook gelijk, — detectives die een zaak onderzoeken, terwijl zij op een stoel zitten, komen alleen maar in romans voor.

Maar spoedig had hij zich hersteld.

— Een detective, die dien naam verdient, mevrouw, kan ook wel werken, al zit hij rustig terneder, antwoordde hij glimlachend.

— Nu als dat zoo is, dan kunt gij ook even goed ergens anders zitten, dunkt mij, hernam de schoone vrouw lachend, terwijl haar zwarte oogen fonkelden. Het is bijna één uur. Zou ik u mogen uitnoodigen om de lunch met mij te gebruiken?

Weer moest Raffles een oogenblik zijn gedachten verzamelen, alvorens op deze schijnbaar zoo onschuldige uitnoodiging te antwoorden.

Toen antwoordde hij met een lichte buiging:

— De uitnoodiging is inderdaad zeer verlokkelijk, en in ieder ander geval zou ik haar zonder aarzelen en dankbaar aanvaarden! Maar helaas — onze tijd is beperkt, en indien ons onderzoek met een gunstigen uitslag bekroond wordt, keeren wij nog hedennacht met den nachttrein naar Londen terug.

— Denkt gij in dien korten tijd dus werkelijk te slagen, mijnheer?

— O, ja — ik ben er zeker van!

De vrouw en de gewaande detective keken elkaar eenige seconden strak aan.

Blijkbaar trachtten zij elkanders gedachten te peilen.

— Als ik mij niet vergis, begon mevrouw Mc Cornman langzaam, hebt ge mij zooeven gezegd, dat uw onderzoekingen nog tot niets hadden geleid! Gij zijt dus eensklaps tot andere gedachten gekomen?

— Er kan in weinig minuten soms veel gebeuren, mevrouw! antwoordde Raffles op eigenaardigen toon.

— Hoe bedoelt u dat?

— Zeer eenvoudig, mevrouw — men moet zich niet al te spoedig bloot geven.

Alice MacCornman was een paar stappen nader getreden, wierp een snellen blik door het raam en vestigde

toen haar zwarte oogen onderzoekend op het gelaat van den man vóór haar.

Het was duidelijk te zien, dat zij zich met geweld tot kalmte trachtte te brengen.

Haar stem klonk bijna opgewekt, toen zij zeide:

— U kunt vrijuit met mij spreken, mijnheer. Gij hebt niet met een kind te doen, dat zich aan het schrikken laat maken! Zeg mij ronduit wat u vermoedens zijn....

— Gij staat er op, mevrouw? Welnu dan — ik koester het vermoeden, dat uw minnaar Jack Cromarty uw echtgenoot heeft gedood!

Mevrouw MacCornman mocht dan van zichzelf zeggen, dat zij veel kon verdragen — deze slag was haar toch bijna te machtig geworden!

Zij slaakte een schorren kreet, greep zich wankelend vast aan den rand van de tafel en tot zelfs uit haar lippen week het bloed.

Haar oogen namen een verschrikkelijke uitdrukking aan en een oogenblik was het alsof zij zich op Raffles wilde werpen.

Met bovenmenselijke inspanning wist zij zich te beheerschen en beet Raffles toe:

— Dat zult gij u berouwen, mijnheer! Ik ben geen vrouw, die zich ongestraft laat beleedigen! Gij moogt dan detective zijn, maar gij hebt niet het recht, een weerlooze vrouw op deze wijze in haar goeden naam aan te tasten! Ik geloof, dat gij niet eens goed de betekenis van uw woorden begrijpt! Want ge weet zeker wel, waarvan ge mij zoudt beschuldigen?

— Dat weet ik heel goed, mevrouw — zoo niet van medeplichtigheid aan moord met voorbedachten rade, dan toch aan verzwijging eener misdaad — en dat straft de Engelsche wet, naar gij misschien zult weten, bijzonder zwaar.

De schoone vrouw liet een schel lachje hooren.

— Wel, wel, mijnheer de detective! riep zij uit. En mag men weten, hoe gij dit alles ontdekt hebt?

— Dat moogt gij zeker weten, mevrouw — maar later, nu nog niet!

Weer klonk het geforceerde lachje door het vertrek, en Alice MacCornman wierp het hoofd in den nek en keek Raffles spottend aan.

— En daarmee gelooft ge mij vrees te kunnen aanjagen — daarmee gelooft ge mij misschien een verklaring — een beschuldiging, wat weet ik het, te ontlokken? Als gij het nooit verder brengt in uw vak, mijnheer, dan vrees ik, dat ik u een slechte carrière zal moeten voorspellen.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik geloof, dat gij een weinig opgewonden zijt, mevrouw, zeide hij. Wij zullen over deze zaak niet twisten, daar wordt juist gescheld — ik geloof, dat ik weet wie daar zijn. Mijn vriend — zoo wendde hij zich tot Charly — ga eens zien of het onze lieve gasten zijn, en breng ze aanstonds hierheen! Ik zal intusschen deze dame gezelschap houden, want wellicht mocht zij toch eens iets ondernemen, waarvan zij later ongetwijfeld berouw zou hebben.

Charly verliet het vertrek en Raffles en Alice MacCornman bleven alleen.

Geen van beiden verroerden zich — zij deden niets dan elkander aanzien.

De schoone vrouw scheen in de koele grijze oogen van den man, die tegenover haar stond, haar lot te lezen — hij moest het vreeselijke geheim kennen — anders kon nooit die blik in zijn oogen zijn!

Zij dacht vol martelende onzekerheid hier nog over na, toen de deur weder geopend werd en Charly binnentrad, die zes mannen binnen liet.

Daar waren een inspecteur van politie met vier agenten, en daar was ook Alex Cairnby, die blijkbaar zooeven op vrije voeten was gesteld en zich aanstonds hierheen had begeven, misschien met het doel om mevrouw Cornman te troosten.....

Hij bleef eenigszins verbaasd staan en keek van den een naar den ander.

Ook op het gelaat van Raffles was verwondering te zien, toen hij den bibliothecaris daar zoo onverwachts zag.

Maar Charly helderde den toestand met enkele woorden op.

— Mijnheer Cairnby heeft de agenten op de stoep hier aangetroffen, collega! zeide hij.

— Dat spijt mij eigenlijk zeer, mijnheer, zeide Raffles op ernstigen toon, terwijl hij zich tot den jongen man wendde, want gij zult getuige moeten zijn van een zeer pijnlijke zaak. Het spijt mij, dat ik u dit niet besparen kan — maar ik ben genoodzaakt, mijnheer de commissaris van politie, te verzoeken mevrouw MacCornman te arresteren.

— Op welken grond, mijnheer? vroeg de commissaris.

— Op beschuldiging van medeweten van een moord, geheimhouding van de misdaad en voorspiegeling van valsche daadzaken.

Cairnby had een woesten kreet geuit en kwam nu dreigend eenige stappen op Raffles toe.

— Wie zijt gij, mijnheer, dat gij zoo iets krankzin-

nigs durft te beweren? Verwijder u aanstonds, als gij niet wilt, dat ik u eigenhandig de deur uitwerp!

Raffles hief, zonder een oogenblik zijn bedaardheid te verliezen, kalmeerend zijn hand op, en zeide rustig:

— Ik zal vergeten, wat gij daar zegt, mijnheer, want ik kan mij zeer goed begrijpen, in welk een toestand gij zijt! Maar ik kan daar spoedig genoeg verandering in brengen.

Hij wierp den ongelukkigen jongen man een ernstigen blik toe, waarin medelijden zoowel als minachting lag, en vervolgde:

— Gij hebt zooveen voor den rechter-commissaris verklaard, dat gij eergisternacht de trap zijt afgedaald, op het hooren van gerucht in de bibliotheekzaal, nietwaar?

De bibliothecaris knikte zwijgend.

— Hebt gij toen niemand gezien? ging Raffles onverbiddelijk voort.

Cairnby deed een stap achteruit, alsof hij met een knots op het hoofd werd geslagen.

Hij duizelde en bracht de hand naar het voorhoofd, dat eensklaps nat van zweet was.

Zijn gelaat had een grauwe tint aangenomen.

Zijn blikken vlogen naar Alice MacCornman, die bleeker dan een lijk onbeweeglijk bij de tafel stond, terwijl alle glans uit haar oogen was geweken.

Hij schraapte eenige malen zijn keel, scheen naar adem te snakken, en toen kwam het er op schorren toon uit:

— Ik — ik heb niets gezien!

Raffles had aanstonds begrepen.

En ofschoon hij diep medelijden had met den ongelukkigen jongen man, die zelfs nu zijn liefde niet verloochende, ging hij voort:

— Het is niet mijn zaak, om dit uit te maken. Gij zult echter moeten bedenken, dat gij als getuige zult worden opgeroepen, — en dan onder eede zult worden gehoord.

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden.

Daarop wendde Raffles zich weder tot den inspecteur van politie en vervolgde:

— Ik klaag den chauffeur van dit huis, Jack Cromarty, van moord op James MacCornman aan, en ik verzoek u hem te arresteeren.

— Op welke motieven? vroeg de politiebeambte onverstoorbaar.

— Hij is hier in den noodlottigen nacht binnengedrongen, waar deze vrouw hem ontving — op de vensterbank zult gij afdrucken van zijn voeten zien. Mac-

Cornman heeft hen beiden verrast, en daarop heeft de chauffeur hem de hersens ingeslagen met een kandelaar. Hij heeft met een voet in den bloedplas gestaan, en ook daarvan kunt gij den indruk met behulp van een vergrootglas op het roode tapijt zien. De man heeft zeldzaam kleine voeten voor een man, en een vergissing is uitgesloten.

De inspecteur scheen een oogenblik na te denken, blijkbaar in twijfel wat hij zou doen.

Maar de aanduidingen schenen hem sterk genoeg te zijn, want hij vroeg:

— Bevindt die man zich hier in huis?

— In zijn garage.

— Mag ik er u opmerkzaam op maken, dat men op het politiebureau spreekt van een ledig verzonden kist, waarin boeken hadden moeten zitten, en waarin men een inbreker vermoed heeft? Rijmt gij dit met de stelling van den moordaanslag uit jaloezie?

— Ja, mijnheer, antwoordde Raffles met een zonderlingen glimlach.

— Gij erkent dus, dat er een man in die kist heeft gezeten?

— Dat erken ik, mijnheer — *die man was ik zelf!*

De indruk, dien deze woorden maakte, was onbeschrijfelijk!

Mevrouw MacCornman slaakte een kreet als van een gewond dier, terwijl haar kleine vuisten zich balden; de inspecteur liet een kreet van ongeloof hooren en Cairnby liet een dof gekreun hooren, waarin al zijn smart door klonk en begroef het gelaat in beide handen.

Wat Charly betreft — hij keek Raffles verschrikt en verwonderd aan.

— Mag ik vragen, mijnheer, met welk doel gij dit gedaan hebt? zoo richtte de inspecteur zich eindelijk tot Raffles, nadat hij van zijn verbazing bekomen was.

— Heel eenvoudig, mijnheer — een detectivebureau had mij een opdracht gegeven tersluiks in de woning van mijnheer Mac Cornman door te dringen, ten einde mij daar op de hoogte te stellen van de relaties tusschen deze vrouw en den chauffeur. Ik erken, dat het een ongewone weg was, dien ik koos, maar toen ik bij toeval achter de boekenzending kwam, leek hij mij de beste toe, want ik wist, dat ik op die manier ongemerkt minstens een geheelen nacht in het huis zou kunnen vertoeven. Ik wil u gaarne later de noodige ophelderingen geven, maar ik zou u thans willen verzoeken, geen tijd verloren te laten gaan, maar aanstonds Cromarty te laten arresteeren. Ik heb alles gezien, en ik sta er voor in, dat hij de moordenaar was.

— Dan mag ik niet langer aarzelen, mijnheer! riep de inspecteur uit. Komt mee mannen!

De inspecteur en zijn mannen volgden den kortsten weg, dat wil zeggen, dat zij door het raam vertrokken.

De vier personen die achter bleven, spraken geen woord.

Cairnby was op een stoel neergezonken, en staarde met doffen blik voor zich uit.

Alice Mac Cornman stond als een marmeren beeld midden in de kamer, met een strak, als uit steen gehouwen gelaat, waarin alleen de zwarte oogen schenen te leven.

Zij hield den blik onafgewend op de garage gevestigd, welke de agenten juist bereikt hadden.

Een kwartier verliep.

Een zonderlinge onrust maakte zich van Raffles en Charly meester.

Wat beteekende deze lange afwezigheid? Waarom keerden de agenten niet met hun gevangene terug?

Het zou nog bijna een half uur duren, voor zij antwoord kregen op die vraag.

Toen keerde de agenten terug, aangevoerd door den inspecteur en traden het huis door de achterdeur binnen.

De deur ging weder open, en de inspecteur trad met samengetrokken wenkbrauwen en duisteren blik het vertrek binnen.

Hij liep regelrecht op Raffles toe en bromde tusschen de tanden:

— Wij zijn tien minuten te laat gekomen, mijnheer — de vogel is gevlogen!

HOOFDSTUK VIII.

Raffles zet zijn strikken.

Het eerste geluid dat in de kamer gehoord werd was een zenuwachtig, schel gelach, dat door Alice Mac Cornman werd uitgestooten.

Zij drukte de hand op den boezem, en haar gelaat had een boosaardige, zegevierende uitdrukking gekregen.

Raffles had zijn kalmte echter niet verloren en rustig klonk zijn stem:

— Het is jammer, maar alles is nog niet verloren! Waarschijnlijk heeft de moordenaar argwaan gevat, en is hij aanstonds op de vlucht gegaan, nadat hij ons bij de garage had bezig gezien.

Hij wendde zich tot Charly en vervolgde op eenigszins zachteren toon:

— Dat was de spanning, die ik zooveen gevoelde, Charly!

— Maar wat zullen wij nu doen, mijnheer? riep de inspecteur wanhopig uit. Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat wij ter elfder ure gefaald hebben.

— Ik zou maar beginnen met naar alle stations te telefoneeren, opdat men daar zorgvuldig de treinen bewaakt!

— Dat zal nutteloos zijn, mijnheer, want hij is met een van de auto's vertrokken en onze stad is zoo klein, dat hij haar op dit oogenblik reeds lang achter den rug moet hebben!

— Dan moeten er telegrammen verzonden worden naar alle steden langs de groote straatwegen! ging Raffles voort. Tevens moet er een signalement van den dader worden opgegeven.

— Maar het is ook wel mogelijk, dat hij reeds de haven heeft bereikt en met een motorboot is vertrokken! riep Charly uit.

— Dan moeten ook de havenautoriteiten op de hoogte worden gesteld, vervolgde Raffles onverstoort. Maar ik geloof dat het beter is, al deze dingen niet te bespreken in tegenwoordigheid van deze vrouw, want ik ben er zeker van dat zij op de hoogte

is van de plannen van haren minnaar, en hem aanstonds zal waarschuwen, zoodra zij onze voornemens kent.

— Gij hebt gelijk — dat zou onvoorzichtig zijn! riep de inspecteur uit. Neem die vrouw in verzekerde bewa- ring, mannen! zoo wendde hij zich tot de agenten.

Twee der politiemannen traden op de schuldige vrouw toe, en legden haar de hand op den schouder.

Zij evenwel schudde die handen met een toornig ge- baar af en zeide op trotschen toon:

— Raak mij niet aan — ik zal niet pogen te vluch- ten, maar rustig met u mede gaan.

— Het is goed, mevrouw, maar reken er op, dat wij geen consideratie zullen gebruiken bij de eerste poging tot verzet, zeide de inspecteur kortaf. Er staat een auto van ons voor de deur en wij zullen al het mogelijke doen, om u aan de nieuwsgierigheid van het publiek te onttrekken.

Raffles had reeds op een electrischen knop naast de deur gedrukt, en zeide nu tot de binnentredende kame- nier:

— Ga eens naar de kamer van je meesteres, meisje en haal daar mantel en hoed en een dichten sluier voor deze dame.

Met een schuwen blik op het gelaat van Alice Mac- Cornman sloop de kamenier weg zonder een woord te spreken.

Zij keerde even later terug met de gevraagde klee- dingstukken, welke de overspelige vrouw snel begon aan te trekken.

Alex Cairnby had nog geen woord gesproken, maar roerloos voor zich uitgestaard.

Maar toen de agenten hun gevangene zouden weg- leiden, vloog hij op, trad met vlammen den blik op haar toe, en riep met trillende stem:

— Ik heb je innig liefgehad, Alice, dat weet God. Maar ik voel die liefde nu als een smet op mij rus- ten. Alles had ik willen dulden en lijden — maar dat je je vergooid hebt aan een man als — dien Cromarty, een ellendigen, ordinair schurk — dat kan ik je nim- mer vergeven. Toch haat ik je niet, ik koester slechts verachting voor je.

De vrouw wankelde achteruit, met gesloten oogen, maar het volgende oogenblik voerden de agenten haar snel weg.

Ook Alex Cairnby verliet het vertrek, met gebogen hoofd, en zonder acht te slaan op de anderen.

Raffles en Charly bleven alleen.

Aanstonds trad de jonge man op den Grooten On- bekende toe en vroeg op zachten toon:

— Was dat niet zeer onvoorzichtig van je Edward?

— Wat meen je, die geschiedenis van de kist? Och neen, ten eerste lijken het mij hier uilskuiken's toe en ten tweede zou ik wel eens willen zien, wat er tegen mijn verhaal viel in te brengen, nu ik toch eenmaal detective in particulieren dienst was.

— Maar zullen zij geen onderzoek doen te Londen?

— Waarom? Trouwens, al deden zij het, dan kwam het er nog niet veel op aan, want voor zij er achter kwamen, hoe de zaak eigenlijk in elkaar zit, zouden wij onze werkzaamheden hier te Wick beëindigd heb- ben.

— Geloof je, dat ze dien schurk van een Cromarty spoedig zullen vatten?

— Als zij zich wat haasten, dan kan hij over eenige uren in handen van de politie zijn, maar wanneer zij treuzelen, of verkeerde maatregelen nemen, of iets over het hoofd zien, dan zou hij wel eens kunnen ontsnap- pen.

— En wat doen wij?

— Natuurlijk zullen wij nog eenigen tijd afwachten, of de politie met haar nasporing slaagt. Doet zij dat niet, dan zullen wij zelf de hand aan de ploeg moeten slaan.

— Geloof je dat ze die vrouw veroordeelen zullen?

— Zoolang de politie Cromarty niet in handen heeft, zal dat zeer moeilijk gaan. Weliswaar heb ik haar in het vertrek gezien, en ook den vermoorden man, maar ik zou er geen eed op kunnen doen, dat de man met den zilveren kandelaar inderdaad Cromarty en geen ander was geweest. Wat Alex Cairnby be- treft, het is duidelijk dat hij Alice MacCornman wel is tegengekomen, toen hij de trap afdaalde, om naar de oorzaak van het gerucht onderzoek te doen, maar dat bewijst op zichzelf natuurlijk niet voldoende. Het moet worden uitgemaakt, zonder kans op tegenspraak, dat de overspelige vrouw en de minnaar het met elkan- der eens waren, om samen te vluchten, na het noodige geld van den echtgenoot te hebben medegenomen, en daartoe is het natuurlijk allereerst noodig, dat Cro- marty ondervraagd is, en dat zij naderhand gecon- fronteerd worden. En om hem te ondervragen, moet men hem natuurlijk eerst vangen.

— Dus als zij halsstarrig blijft ontkennen?

— Dan geloof ik niet dat er een rechter te vinden zal zijn, die haar zal durven veroordeelen. En nu zul- len wij eens naar ons hotel gaan, want om je de waar-

heid te zeggen, hebben al deze emoties mijn eetlust zeer verscherpt.

De beide vrienden verlieten dus op hun beurt het huis in de Highstreet, en begaven zich naar het kleine hotel waar Raffles onder een valschen naam, als „detective Brown” uit Londen zijn intrek had genomen.

Zij gebruikten daar een stevigen maaltijd, en van dat oogenblik af, konden zij niets anders doen dan wachten.

En dat deden zij den geheelen middag met groot geduld.

Nu en dan telefoneerden zij naar het hoofdbureau van politie, maar telkens ontvingen zij een ontkennend antwoord op de vraag of de moordenaar reeds gevat was.

En hoe later het werd, hoe geringer de kans werd dat men den moordenaar nog zou kunnen vatten.

Wick was een havenstad, en het was zeer goed mogelijk, dat Cromarty naar de haven gevlucht was, en zich daar had ingescheept op een gehuurde motorboot.

Hij zal wel goed van geld voorzien zijn door zijn minnares, die blijkbaar van zijn plannen op de hoogte was geweest en haar rol voortreffelijk gespeeld had.

Want het werd Raffles nu duidelijk, dat zij hem in de bibliotheekzaal alleen aan de praat had gehouden met het doel om Cromarty gelegenheid te geven, alles voor zijn vlucht in gereedheid te brengen.

Om zes uur in den middag kwam het eerste bericht binnen:

Dicht in de buurt van Thurso, eveneens een havenplaats aan de Noordkust van Schotland gelegen, ongeveer 25 mijlen ten Noord-Westen van Wick hadden politiebeambten een onbeheerde auto midden op een kleinen zijweg gevonden.

Dat was omstreeks drie uur in den middag geweest.

Natuurlijk werd er naar alle zijden onderzoek gedaan, maar er moest menig uur verlopen, alvorens het met zekerheid werd vastgesteld, dat deze auto thuis hoorde in de garage van den vermoorden Mac-Cormman.

Een chauffeur als Cromarty zou den afstand tusschen de beide steden gemakkelijk in een half uur hebben kunnen afleggen.

Hij moest dus reeds om een uur of een in de buurt van Thurso geweest zijn.

Men stelde dadelijk een grondig onderzoek in, en het werd al spoedig uitgemaakt dat de moordenaar

zich inderdaad in deze kleine havenstad vertoond had eerst met zijn auto, maar later te voet.

Hij had verschillende inkoopjes gedaan, zelfs een geheel pak kleeren gekocht en hij scheen rijkelijk van geld voorzien te zijn.

Men had hem het laatste aan de haven gezien, waar hij een kleine motorboot had gehuurd, waarmede hij zeide een tochtje op zee te willen maken.

Hij had niets anders bij zich gehad dan een zwaar valies.

Ofschoon hij verklaard had, binnen een uur weder terug te zullen zijn, had de verhuurder van de boot hem niet weder zien verschijnen.

En van dat oogenblik af was het alsof hij door den grond was gezonken.

Het zou zeer moeilijk vallen zijn spoor terug te vinden, want er waren wel honderd gelegenheden voor een, om weder ergens aan land te gaan, zonder dat men het bijtijds zou bemerken.

Inderdaad, Cromarty had kunnen oversteken naar een van de talrijke Orkney eilanden — hij had naar Pomona, naar Hoy Island, naar South Ronaldsha, naar het Westra Island, naar het Stronsa Island of naar een der andere groote eilanden kunnen gaan, waaruit deze groep bestaat, zonder de dozijnen andere, kleinere eilandjes te rekenen, die voornamelijk door een visschersbevolking worden bewoond en waar hij gelegenheid te over zou vinden, om met zijn eigen motorboot of aan boord van een visschersschuit naar Noorwegen, Zweden of Denemarken over te steken.

Maar wie stond er voor in, dat hij zijn reis niet westwaarts had gericht, en naar de Hybriden was gegaan?

Op het grootste eiland van die groep, Ross geheeten, zou hij immers gelegenheid te over vinden, om te landen, en vandaar weder over te steken naar de westkust van Schotland.

Maar hij zou ook naar een der kleinere eilandjes van de Hybriden kunnen oversteken en daar zoolang blijven te midden der visscherbevolking onder een of ander voorwendsel, totdat de lucht weer voldoende zuiver was, om naar Engeland te kunnen teruggaan.

En als dit werkelijk het geval was, dan zouden de nasporingen zeer moeilijk worden, want al deze kleine eilandjes, al liggen zij ook in de beschaafde wereld, vallen geheel buiten de gewone route, en als daar iets gebeurt, verneemt men het pas dagen later in de Engelsche hoofdstad, wegens het volkomen gemis aan telegraaf en telefoon.

Raffles en Charly hadden dit een oogenblik over-

dacht en zij begrepen wel, dat de kans om den moordenaar te vinden, nu zeer gering mocht worden geacht.

Zij gebruikten tamelijk stilzwijgend hun diner, maakten een wandeling door de kleine stad, bewonderden de schoone omstreken en keerden omstreeks tien uur in den avond weder naar hun hotel terug.

Raffles greep aanstonds naar de telefoon en stelde zich met het hoofdbureau van politie in verbinding.

Men had nog steeds geen bericht van den voortvluchtigen moordenaar, en de politie begon er reeds aan te wanhopen, dat zij er in zou slagen, zijn spoor terug te vinden.

De havenpolitie van Thurso had met een snelle boot de kust over een groot gedeelte afgezocht — tevergeefs evenwel.

Men hoopte nog, dat binnenkomende schepen wel-

licht de motorboot hadden ontmoet, waaruit men dan ongeveer haar richting zou kunnen opmaken, maar ook deze verwachting werd beschaamd.

Het was omstreeks elf uur in den avond, toen Raffles hard met de vuist op de tafel sloeg, waaraan de twee vrienden in de gelagkamer gezeten waren, zoodat Charly verschrikt opkeek, en uitriep:

— Dat wachten maakt mij nog dol! Wij moeten handelen! Ga mede naar het politiebureau, Charly! Ik zal den hoofdcommissaris een voorstel doen — het eenige, waardoor wij misschien weer op het spoor van den moordenaar kunnen komen!

Even later stonden de twee vrienden op straat en richtten hun haastige schreden naar het hoofdbureau van politie.

HOOFDSTUK IX.

Een eigenaardige zending.

De hoofd-commissaris ontving de beide gewaande detectiven in een stemming, die waarlijk verre van aangenaam was.

Er gebeurde gelukkig in zijn kleine stad zelden iets, dat de gemoederen hevig beroerde en nu er zulk een opzienbarende moord was gepleegd, ontging hem de dader!

Hij noodigde de beide bezoekers uit, plaats te nemen, en keek Raffles vragend aan.

— Mijnheer de commissaris, ik wil u niet al te lang ophouden en zal met de deur in huis vallen, begon Raffles. Het zal zeer moeilijk vallen Jack Cromarty te achterhalen en ik kom u een middel aan de hand doen, om hem in de val te laten loopen.

De commissaris was half van zijn stoel opgestaan en leunde nu voorover, om Raffles met open mond aan te staren.

— Zoudt gij werkelijk een middel gevonden hebben, mijnheer? Deel het mij dan toch onmiddellijk mede, want mijn positie is zeer onaangenaam, dat verzeker ik u!

— Dat kan ik mij begrijpen, mijnheer, zeide Raffles met een fijn glimlachje. Het moet voor u werkelijk een zeer pijnlijke toestand zijn! Maar misschien kunnen wij u helpen.

Raffles bekeek even zijn uitstekend onderhouden nagels en begon toen weer:

— Geloof gij ook niet, dat de rechtbank mevrouw MacCornman niet zal kunnen veroordeelen, zoolang Cromarty niet naast haar terecht staat?

— Dat zal haar inderdaad zeer moeilijk vallen, mijnheer! Er zijn lang niet voldoende bewijzen. Haar medeplichtigheid zal pas kunnen worden vastgesteld door het verhoor van Cromarty.

— Zou de justitie dan niet beter doen haar maar op vrije voeten te stellen?

De commissaris schrok blijkbaar van deze vraag, welke hij niet verwacht had.

— Ik geloof werkelijk niet, dat zij dat doen zal, mijnheer, mompelde hij toen. De justitie moet immers altijd rekening houden met de mogelijkheid, dat wij Cromarty nog in handen krijgen?

— Dat spreekt van zelf — maar laten wij nu eens aannemen, dat de man over een half jaar nog niet gevonden is. Wat zou de justitie dan doen?

— Ja, dan.....! Dan zou zij denkelyk mevrouw Mac Cornman wel laten gaan.

— Welnu, dan stel ik haar voor, om het reeds nu te doen! Gij behoeft niet zoo te schrikken — het zal u aantonds duidelyk worden! Ik zal u zeggen, wat mij tot deze vraag bewogen heeft. Men vangt een muis met spek, een vlieg met honig, nietwaar? Welnu, ik wil mevrouw Mac Cornman de rol van het stukje spek laten vervullen! Stel haar op vrije voeten, en wat zal zij dan doen? Zij zal als een sluwe vrouw niet aantonds naar haar minnaar snellen, wiens verblijfplaats zij weet, maar zij zal eenige dagen laten voorbijgaan, en dan een reis bedenken, die er zoo op het eerste gezicht heel onschuldig uitziet — zij zal bijvoorbeeld de zaken van haar man met eenige zijner pachters willen regelen, zij zal een familielid willen bezoeken in een andere stad, om daar heil en troost te zoeken — maar inderdaad zal zij regelrecht in de armen van haar minnaar snellen.

De hoofd-commissaris was opgesprongen, en liep nu opgewonden heen en weer, met de handen achter zijn rug gevouwen.

— Maar wat gij daar zegt is zeer wel mogelijk, mijnheer! Het is een voortreffelyke vondst. Misschien is het niet heelemaal in den vorm, maar dat durf ik wel voor mijn rekening nemen! Wij laten haar huis door de politie beloeren, wij volgen haar waar zij gaat of staat — en wij nemen beiden gevangen.

— Iets dergelyks wilde ik ook zeggen, mijnheer de commissaris, hernam Raffles kalm, met dit verschil evenwel, dat ik u zou willen voorstellen, de zaak van het bespieden aan mij en mijn collega over te laten. Wick is een kleine stad en uw politiebeamten zullen wel aan iedereen bekend zijn. Wij daarentegen kunnen ons voortreffelyk vermommen, en ik verzeker u dat een kat niet geduldiger zou kunnen zijn. Zoodra wij iets ontdekt hebben, waarschuwen wij uw mannen — en die mogen dan den grooten slag slaan!

De hoofd-commissaris dacht een oogenblik na en riep toen plotseling uit:

— Top! Aangenomen! Ik neem uw hulp gaarne aan en ik erken uw bezwaren tegen wat ik zoeven zeide! Ik zal onmiddellyk last geven, dat men mevrouw Mac Cornman in vrijheid stelt, natuurlyk na ruggespraak te hebben genomen met den rechter-commissaris, maar ik ben overtuigd, dat hij ons plan

zal billijken, want wij kunnen immers ieder oogenblik de vrouw weer laten arresteeren!

Hij nam de telefoon van den haak en nog geen vijf minuten later riep hij zegevierend uit:

— Alles is in orde! Het is nu veel te laat, maar morgenoctend om acht uur zullen de poorten van het Huis van Bewaring wijd voor die vreeselyke vrouw worden opengesteld.

— Ik dank u mijnheer, hernam Raffles, dan blijft ons niets anders over dan afscheid te nemen. Ons werk begint morgen om acht uur. Wij zullen u steeds op de hoogte houden, per telefoon of telegraaf, en voorts zullen wij ons met een weinig geduld moeten wapenen.

Hierin had Raffles de waarheid gesproken, want er verlieden vijf dagen, zonder dat er iets geschiedde!

Alice Mac Cornman scheen haren minnaar geheel vergeten te hebben! Zij ging weinig uit en dan steeds in diepen rouw met gebogen hoofd als om de blikken harer medeburgers te ontwijken.

Zij ontving niemand, en liet voortdurend belet geven ook aan haar beste vrienden.

Dat alles hadden Raffles en Charly in verschillende vermommingen spoedig genoeg ontdekt.

Zij vervulden hun rol met een geduld, dat boven iederen lof verheven was, en ook Henderson was in het complot betrokken, zelfs des nachts verslapte hun waakzaamheid geen oogenblik. Twee sliepen — maar een waakte, — en hij waakte goed.

Den allereersten dag reeds was Henderson naar Londen gezonden, om een van Raffles' allersnelste motorbooten een z.g. glijboot te gaan halen met welk vaartuig hij gemakkelijk een snelheid van 65 kilometer kon bereiken.

Wel is waar was er maar plaats in voor vier personen, maar dat was in dit geval voldoende.

Dit vaartuig werd gemeend in de kleine jachthaven, en spoedig genoeg zou het blijken, dat Raffles hier aan goed had gedaan — — —

Want op den zesden dag reed een groote auto voor het huis in de Highstreet, die met eenige groote koffers beladen werd.

Het was pas zes uur in den morgen, maar Henderson was present!

Hij telefoneerde in den eersten den besten winkel naar het hotel en bleef toen kalm afwachten wat er zou gebeuren in zijn sjoevle plunje van voddenraper.

De auto behoefde niet lang te wachten, want spoedig verscheen Alice Mac Cornman. Zij was in een grijs rijcostuum gekleed, en bleef op de stoep eenige

oogenblikken staan om een onderzoekenden blik om zich heen te werpen.

Blijkbaar gerust gesteld daalde ze snel de stoep treden af en nam in de auto plaats.

De chauffeur, een jongeman met een onbeteekenend gelaat, haalde den hefboom over en de wagen reed weg.

Maar Henderson was op zijn qui-vive.

Hij verliet haastig zijn schuilplaats, wenkte een voorbij rijdende huurauto en gaf den chauffeur last den prachtigen grooten wagen te volgen.

Deze stond pas stil dicht bij de pier van de kleine jachthaven der stad en aanstonds verliet ook Henderson zijn auto, en betaalde den chauffeur.

Hij begreep, dat het gewichtig oogenblik was aan gebroken.

Hij ging een kleinen sigarenwinkel binnen, vanwaar hij de auto goed kon zien en zag, terwijl hij zich wat sigaren liet geven, hoe de zware koffers werden af geladen en naar de pier gedragen.

Weer waarschuwde hij Raffles en Charly die zeker vol spanning op bericht wachtten en daarop verliet hij den winkel weder, zong dragende, dat hij niet in het oog liep.

De beide koffers waren nu afgeladen en de auto reed langzaam weer weg.

De vrouw in het grijs scheen zeer zenuwachtig te zijn, wierp nogmaals een blik om zich heen en ging toen met snelle schreden naar de aanlegplaats van een tamelijk groote blijkbaar zeer snelle motorboot, welke gemakkelijk door een persoon bediend kon worden, en ongeveer 8 reizigers kan vervoeren.

De koffers waren voor in de boot neergezet, en Alice Mac Cornman nam achter het kleine stuurwiel plaats.

Zij wierp den ouden steigerknecht, die het touw losmaakte, een geldstuk toe, en het volgende oogenblik stootte de motorboot weg.

Henderson doorleefde nu eenige onaangename minuten, want de boot liep deksels snel, zoo merkte hij in zichzelf op, en binnen vijf minuten zou zij uit het gezicht zijn.

Maar op het laatste oogenblik stootte een huurauto in zijlende vaart de kade op.

Henderson begon, achter een kleine goederenloods staande, woedend met beide armen te zwaaien om de opmerkzaamheid der inzittenden te trekken, waarin hij dadelijk Raffles en Charly had herkend.

Even later ijlden de beide onafscheidenlijke vrienden op hem toe, en lieten zich met enkele woorden op de hoogte stellen.

Er viel geen tijd te verliezen.

De glijboot werd losgemaakt, nadat de drie mannen zich aan boord hadden begeven, en spoedig stootte zij op haar beurt met verbazende snelheid de havenkom uit en de motorboot achterna, die als een kleine stip aan den horizon zichtbaar was.

Nu was het zaak, om niet gezien te worden en dit ging gelukkig te gemakkelijker, omdat Alice Mac Cornman alle aandacht moest bepalen bij hetgeen er voor haar gebeurde.

Binnen een half uur was er van de haven van Wick niets meer te zien.

Raffles, die de glijboot bestuurde, zorgde er voor, dat de afstand niet te klein werd.

Het was een gelukkige omstandigheid, dat de motorboot van bruin mahoniehout was en dus duidelijker te zien dan de glijboot, die lichtgrijs was geschilderd, en die bovendien vrij wat kleiner was.

Het bleek spoedig dat de motorboot zuidwaarts aanhield.

Zij volgde tamelijk dicht de kust, en voer langs de kleine badplaatsen Clyth, Latherson en Berriedale.

Het was prachtig weder en het zicht was zeer helder, zoo dat men mijlen voor zich uit kon zien.

Klokslag twaalf uur in den middag kwam de motorboot in het gezicht van de badplaats Helmsdale.

En juist op dat oogenblik slaakte Charly, die gewapend met een prisma-kijker voor in de boot zat, een lichten kreet.

— Een roeiboot! riep hij uit. Een roeiboot, die van Helmsdale koers zet naar de motorboot! Er zit slechts een man in! Zijn gelaat kan ik niet onderscheiden, naar wij behoeven er niet aan te twijfelen, wie het is!

Dadelijk versnelde Raffles de vaart van de glijboot zeer aanzienlijk, en met de vaart van een sneltrein, gierde zij over de kalme golven.

Binnen 5 minuten had zij de roeiboot bereikt, die zich thans op nauwelijks honderd meter van de motorboot bevond. Bijna tegelijkertijd riepen Raffles en Charly:

— Hij is het! Het is Jack Cromarty.

Maar de moordenaar scheen nu tot het besef te zijn gekomen van het gevaar dat hem dreigde.

Hij trok als een bezetene aan de riemen, maar hij kon zijn noodlot niet meer ontloopen.

De glijboot stormde rakelings langs het boord van

de roeiboort, zoodat een der riemen meeging, maakte aanstonds keer, kwam recht op de roeiboort aan en liep er met zoo'n vaart tegen aan, dat de boot kantelde, en als het ware door midden werd gespleten.

Maar nog voor Cromarty het water had bereikt, had een reusachtige vuist hem in het nekvel gegrepen, en hem ondanks zijn tegenspartelen aan boord van de glijboot geheschen.

Dit was het werkje geweest van den braven Henderson.

Maar Alice MacCornman dacht zich niet zoo spoedig over te geven.

Zij trachtte eerst te vluchten, maar toen zij zag dat de glijboot wel driemaal zoo hard liep als haar eigen motorboot, liet zij met een hand het stuurwiel los, trok een revolver en vuurde op haar achtervolgers.

Twee kogels vlogen door het boord van de glijboot en de derde suisde rakelings langs het hoofd van Raffles.

De strijd was echter al te ongelijk, en nadat zij haar revolver vruchteloos had leeggeschoten, gaf zij blijkbaar den strijd tegen het noodlot op en een oogenblik later was de motorboot geënterd, en lagen de beide misdadigers zwaar geboeid en stevig gebonden op het dek uitgestrekt.

In den avond van den volgenden dag werd een zeer groote withouten kist bezorgd aan het Hoofdbureau van Politie te Wick.

Vier agenten hadden haar niet dan met groote moeite binnengesleept en openden haar nu met hamer en breekijzer in tegenwoordigheid van den hoofdcommissaris aan wien de kist geadresseerd was.

Eindelijk was het deksel verwijderd...

En met een kreet van schrik en verbazing stooft de waardige politiebeambte achteruit, want daar vertoonden zich aan zijn blikken twee personen, dié hij maar al te goed kende, Alice MacCornman en Jack

Cromarty, beiden met een doek om den mond en met touwen zoodanig gebonden, dat zij zich bijna niet meer konden verroeren.

Tegen een der zijwanden van de kist was een brief met vijf groote zegels bevestigd, eveneens aan den commissaris gericht.

Met bevende hand rukte hij de enveloppe los, ontvouwde den brief, en las het volgende:

„Mijnheer de Commissaris,

Gij zult mij de wijze ten goede houden, waarop ik u de beide misdadigers terug bezorg. Wij hebben echter in deze zaak reeds zooveel met een kist te doen gehad, dat ik er als het ware toe gebracht werd, deze wijze van verzending te kiezen — vlug, veilig en zindelijk!

Ziehier de reden waarom ik niet persoonlijk mijn opwachting bij u kon komen maken:

Ik heb aan boord van het jacht een bedrag van 60.000 pond sterling in goud en bankbiljetten gevonden en ben zoo vrij geweest dit als kleine tegemoetkoming in mijn onkosten te incasseeren en bij wijze van aardig souveniertje aan een belangwekkend avontuur. Bovendien ben ik zoo vrij geweest de motorboot, welke voor mij van geen nut was, te Helmsdale te verkoopen en zij heeft mij nogmaals 1200 pond opgebracht.

Over het geheel genomen is deze onderneming dus niet geheel onvooroordeelig voor mij geweest — evenmin trouwens als voor u.

Gij hebt de moordenaars — ik heb hun geld.

In de hoop, dat gij even tevreden zult zijn als ik teeken ik met gevoelens van waarachtige hoogachting,

Uw Ed. Dw. Dr.
JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering (No. 286) bevat:

DE MANNEQUIN.

